Ateitis

KOVAS–BALANDIS 1990–2

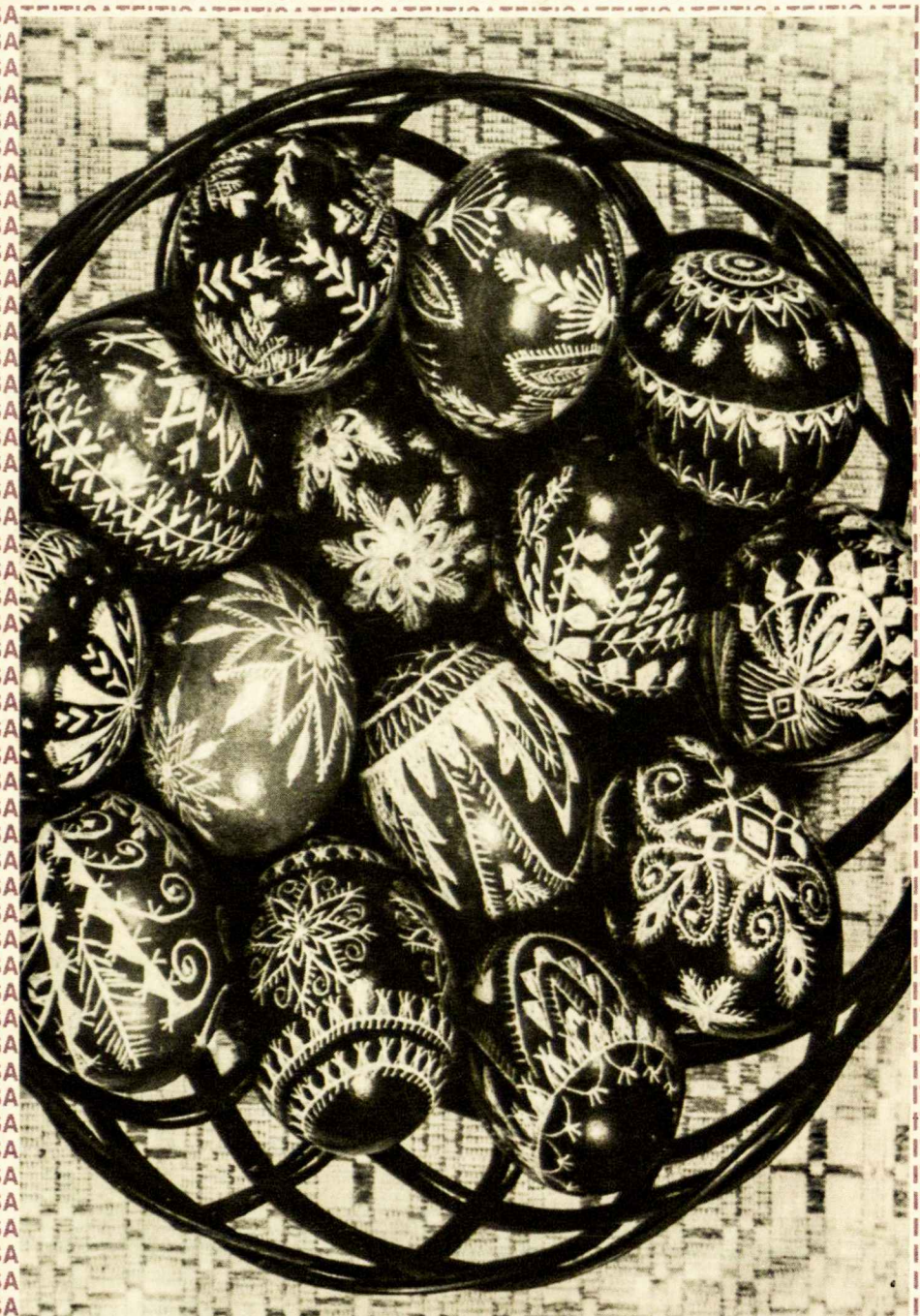

Ateitis

Kristus kėlės! Kėlės Lietuva! Aleliuja!
D. Bindokienė 37

Velykos (eil.)
Alfonsas Tyruolis 38

Aleliuja! (eil.)
Antanas Paplauskas 38

Pralenkime laiką
Dr. Č. Masaitis 39

Ateitininkai Lietuvoje
Dar apie atkuriamąjį suvažiavimą
Dr. P. Kaufmanas 40

Ateitį regim tėvynės laimingą
G. Palubinskaitė 42

Ar turime dvi Ateitininkų Federacijas 43

Pas Panevėžio ateitininkus
Birutė Raudonikienė 45

Garliavos parapijos Vytauto Didž. at-kų kuopoje
Vilija Petraitytė 45

Kauno Karmelitų parapijos moksleivių at-kų kuopa
Aurelija Šliaužytė 45

Man reikalingas Dievas (eil.)
Kun. Robertas Grigas 47

TIKIU

Natūralinės Palaimintojo Jurgio Matulaičio dorybės
Ses. M. Palmira 48

FEDERACIJOS VADAS PRANEŠA 50

Žiburėlių Šventoji savaitė 51

KALBOS SKYRIUS

Kaip rašyti korespondencijas 52

KNYGOS — LEIDINIAI

„Gerojo Dievo globoje" N. Sadūnaitės knyga
Irena Skuodienė 53

Įvykiai ir žmonės 55

Kazio Bradūno eilėraščiai 59

ATEITIES SPINDULIAI

Kaip žinoti, kai Dievulis su tavim kalba
Gytis Vygantas 60

Sunkiausias gyvenimo momentas
Rima Iešmantaitė 60

MŪSŲ VEIKLA 61

KREIVOS ŠYPSENOS 71

Nuotraukos: L. Daukša: 38,65,71; R. Polikaitytė: 39,47; G. Palubinskaitė: 41,42; V. Kapočius: 43; R. Kubiliūtė: 50; Ses. Margarita: 53; J. Kuprys: 56,63; M. Šmitienė: 66; M. Laniauskas: 69.

Viršelyje: Julijos Brazienės (89 m. amžiaus) skutinėti lietuviški margučiai.
Nuotr. J. Tamulaičio

Ateitininkų Federacijos leidžiamas katalikiškos lietuviškos orientacijos žurnalas

KOVAS—BALANDIS
1990 m.

VOL. LXXX NR. 2

REDAKTORĖ:
Danutė Bindokienė,
7155 S. Homan Ave.,
Chicago, IL 60629. USA
Telef. (312)776-2036

REDAKCIJOS NARĖS:
Ramunė Kubiliūtė.
Rūta Sidrytė,
Viktutė Venclovaitė.

TECHNINIS REDAKTORIUS:
Jonas Kuprys

ADMINISTRATORIUS:
Juozas Polikaitis,
7235 South Sacramento Ave.,
Chicago, IL 60629, USA
Tel.: (312)434-2243

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published by-monthly, by the Lithuanian Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $12.00. Single copy $2.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.
© 1990 by the Lithuanian Catholic Federation Ateitis. All rights reserved. POSTMASTER: Send address changes to ATEITIS, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, Illinois 60629 USA.

KRISTUS KĖLĖS! KĖLĖS LIETUVA! ALELIUJA!

Žeriu nuo tavo karsto
Gimtinės žemės saują,
Užpiltą per anksti.
Kelkis! —
Kūną ir kraują
Saulė atnašauja,
Kad būtum vėl jauna,
Kad būtum vėl skaisti.

Kazys Bradūnas

Yra gyvenime įvykių, kurie sustabdo skriejantį laiką ir atmintin įrėžia neišdildomą įspūdį. Nesvarbu, kiek laiko nuo to įvykio praeina, žmogus bematant gali pasakyti, ką tuo metu veikė, koks oras buvo, kuo vilkėjo, kai žinią išgirdo.

Taip svetur gyvenančius lietuvius šių metų kovo 11 d. paveikė žinia, kad Lietuva paskelbė atstatanti, prieš penkiasdešimt metų išplėštą, nepriklausomybę. Mes tos žinios klausėmės su džiaugsmu ir viltimi, su malda ir ašaromis, su Lietuvos himno žodžiais lūpose ir baime širdyse.

Ir ne vien lietuvių dėmesys krypo į Lietuvą. Lietuvos vardas, ten vykstantys įvykiai dar labiau sumirgėjo didžiųjų Amerikos laikraščių puslapiuose, nuskambėjo iš televizijos ekranų ir radijo aparatų. Iš tikrųjų dar nelabai seniai išeivijos veikėjams reikėjo nemažai pasidarbuoti, kad Lietuvą ir jos reikalus paminėtų viešoji spauda. Dažniausiai, užsiminus lietuvius ar Lietuvą, būdavo susiduriama tik su klausimais: kas tie lietuviai, kur ta Lietuva? Tarsi būtų kalbama apie kažkokio negirdėto Žemės užkampio ar kitos planetos gyventojus. Tačiau jau daugiau kaip metai Lietuvos vardą mes beveik kasdien sutinkame spaudoje (ir tai pirmame puslapyje), girdime skanduojamą kiekvienoje pasaulinių žinių laidoje. Televizijos reporteriai išmoko tarti Lietuvos miestų vardus, gali lengvai pasakyti žodį „Sąjūdis", nespringsta kartodami Algirdo Brazausko, Vytauto Landsbergio ar kitų pavardes.

Išeivijos lietuviai taip pat gėrisi savo brolių ir sesių tėvynėje ryžtu, didžiuojasi, kai visas laisvasis pasaulis stebi šią nelygią „Dovyduko ir Galijoto" (kaip Nijolė Sadūnaitė sakytų) kovą ir, palygindamas su kituose kraštuose vykstančiomis kruvinomis revoliucijomis, neapykantos iškreiptais veidais, keršto šūkiais, stebisi lietuvių kultūringa laikysena, tvirtu susiklausymu, nepalaužiamu pasiryžimu. Sakoma, kad lietuviai žino, ko nori ir vieningai siekia atgauti tai, kas iš jų prieš pusšimtį metų jėga buvo atimta.

Ir mūsų broliai-sesės tėvynėje, ir mes svetimuose kraštuose suprantame, kad neužtenka tik paskelbti nepriklausomybės aktą. Neužteko nė 1918 metais. Reikėjo daug darbo, aukų, pastangų. Neužteks ir dabar. Mes tikime, kad šis žygis nebuvo padarytas lengvabūdiškai, nebus jo ir lengvai atsisakyta, nežiūrint, kokius spaudimus, grasinimus ar smurtą naudos „didysis brolis", norėdamas sustabdyti „mažojo" laisvės siekius. Niekas net neabejoja, kad nebus lengvai leidžiama išsprūsti iš sovietų imperijos tinklo. Juo labiau, kad ir kitos pavergtosios tautos laukia savo eilės. Lietuva joms skina kelią laisvėn. Ji žengia pirmoji, iškėlusi trispalvę, su giesme lūpose ir pasiryžimu širdyje. Jeigu ji nebus sustabdyta, vergų imperija subyrės... Tačiau kelio atgal nebėra. Dabar nebe 1940-tieji! Dabar niekas negali tvirtinti, kad Lietuva pati, savo noru nubalsavo įsijungti į sovietų imperiją. Visas pasaulis mato, kad Lietuva trokšta laisvės, nepriklausomybės. Ir nesvarbu, ką atneš rytojus, visa tauta vieningai — pasaulio akivaizdoje — garsiai ir tvirtai pareiškė: „Nevergausim!" Niekas, niekuomet negalės tvirtinti, kad ji nori būti okupuota, kad nori būti svetimųjų valdoma.

Mes, išeivijos lietuviai-ateitininkai, kartu su broliais ir sesėmis Tėvynėje, tvirtai tikime, kad **Lietuva bus laisva,** lygiai kaip tikime, kad **Kristus prisikėlė!**

Danutė Bindokienė

LIETUVIS NAUJOVIENĖ MAMADIDO BIBLIOTEKA

Alfonsas Tyruolis

VELYKOS

Kristus jau kėlės!
Spindulių strėlės
Blaško skausmus.
Sveikina gėlės,
Ir vyturėlis
Guodžia vėl mus.

Kas kala plieną,
Tu merk purieną —
Meilę pakviesk.
Šią kilnią dieną
Ne mėnesiena, —
Saule pašviesk.

Tėviškė pančiuos!..
O ir jos kančios
Kartą pranyks.
Kančiai išbandžius,
Tvirtos ir brandžios
Viltys paliks:

Kaip Kristus kėlės,
Ir tėviškėlės
Laisvė pabus:
Šaltis, tiek gėlęs,
Trauksis, atkėlęs
Saulėn vartus!

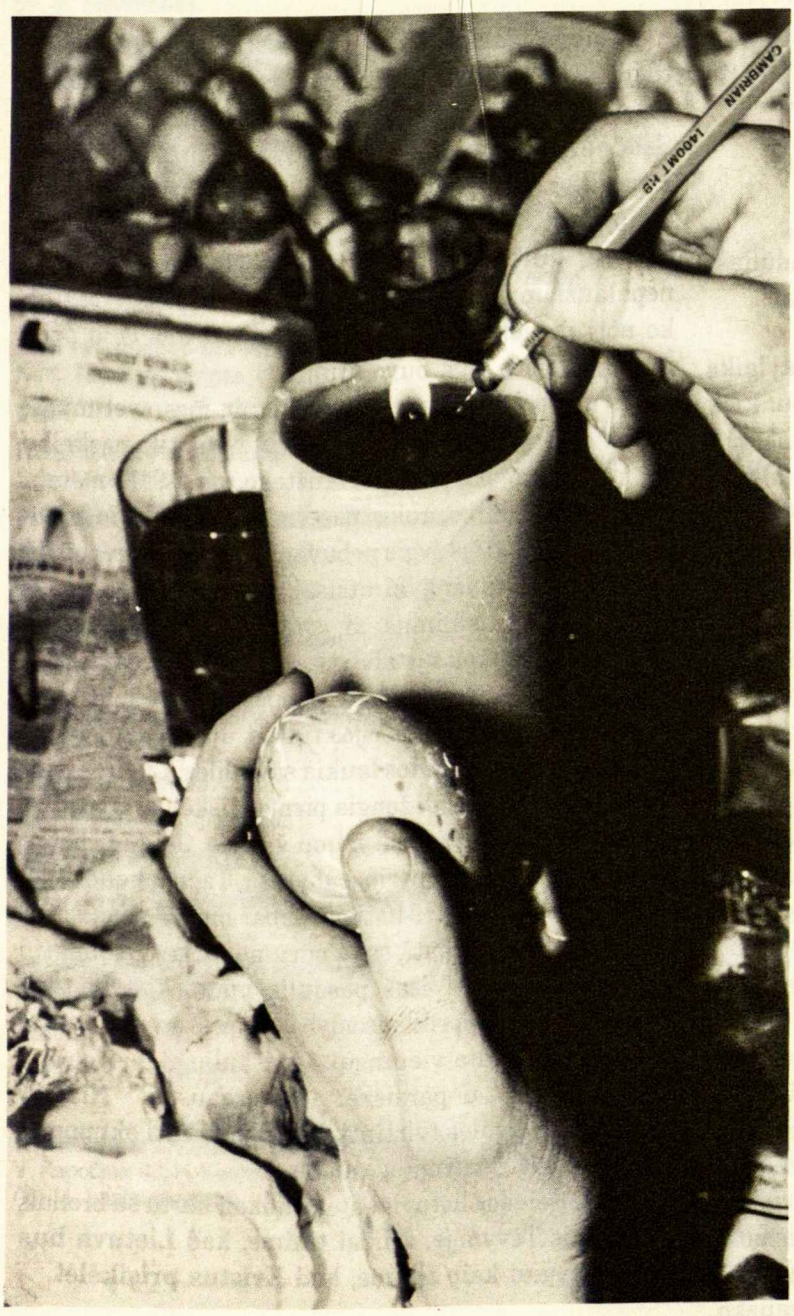

Dažome margučius...

Antanas Paplauskas

ALELIUJA!

Varpai suskambo, varpai prabilo,
Aidais padanges plačiai užliejo.
Nulijo perlai rasoto šilo,
Ir taršo plaukus šilkinis vėjas.

Vainikai. Maldos. Vainikai. Gėlės.
O sieloj rytas, šventasis rytas.
Drebėjo žemė: — ir Kristus kėlės,
Ir didis džiaugsmas rytuose švito.

Ir teka saulė. Ir plaukia minios.
Vainikai. Gėlės. Ir žvakių ugnys.
Prigėrė širdys Maldoj aušrinėj,
Maldoj aušrinėj — buities bedugnėj.

Liepsnoja aušros ir spindi bokštai,
Skaisčiais pazarais skliautus nudažę.
— Erdves ir dangų apimti trokštu!
Tyliu kaip sfinksas maldos ekstazėj —

PRALENKIME LAIKĄ

DR. ČESLOVAS MASAITIS

Smagu įmesti 20 taškų, krepšinį žaidžiant, pralenkt visus bėgikus ir laimėt lenktynes! Gyvename lenktynių amžių: pavyt, pralenkt laimėjimą ir džiaugsmą! Tatai šiandieną mūsų tikslas skubančiam pasauly. Tik ar suspėjame sukrauti sau tiek malonumų, kad mums užtektų jais švaistytis gyvenimo verpetuose?

Naujoji technika mums siūlo žaist gyvenimą vis naujais žaislais, kaskart apglėbt jų vis daugiau ir vis daugiau. Masina mus į pramogų triukšmą ir į svaigulio kvaitulį. Bet mes vis liekame tie patys. Nešiojame giliai širdy tą patį ilgesį, kuris prieš dvidešimtį amžių apaštalus viliojo paklausyti Kristaus žodžių, kai jis jiems sakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki, tas turi amžiną gyvenimą". Tai mūsų lenktynės ir mūsų laimė: pralenkti nykstantį gyvenimą, pabėgti nuo trupančių džiaugsmų ir nuo sėkmės iliuzijų, nuo visų kančios spalvų, kurios nudažo ne vien tik mūsų pralaimėjimus, bet ir laimėjimų siaurytį ribotumą. Dažnai, ieškodami savęs ir savo vietos tarp išnykstančių sekundžių, tarp kasdienybės triukšmo, užmirštame, kad mūsų laimė — tai buvimas.

Tačiau ateina valandos, kada pajuntame pramogų, sėkmės ir mus supančios aplinkos tuštumą, joje nerandame Amžino Buvimo aido. Šis ilgesys nėra tik tai, ką mes išmokome iš katekizmo, ką skelbia Dievo apreiškimas, bet ir mūsų sielos prigimtis, kurio neištrinsime nei rezignacijos filosofų pesimizmu, nei moderninės reklamos peršamomis smulkmenomis. Juk amžinybės ilgesį jaučia ir tie žmonės, kurie niekad negirdėjo Kristaus žodžių: „Kas tiki mane, — nors numirtų, bus gyvas." Suskambėjus sieloj šitam ilgesiui, pajuntam norą ieškoti tikrojo buvimo, kad pro jį galėtume pažvelgti į pralaimėjimo ir skausmo paslaptį. Tada mes norime ieškoti kitokios aplinkos, negu ta, kuria apsupusi mus šių laikų bedvasė kasdienybė. Pajuntam norą keisti savo santykius su aplinka, pakeisti net pačią aplinką ir josios įtaką į mūsų nuotaiką.

Kai skaitom savo šūkį: „Visa atnaujinti Kristuje", dažnai pagalvojame, kad tai mums šauksmas keisti aplinką, dalyvauti pasaulio atnaujinime. Tai yra teisinga, bet šis šūkis yra mums taip pat kvietimas ieškoti savo laimės, pakeičiant pasaulį. Mūsų laimė — ne tai, ką mes sau sukaupiame, bet tai, ką atiduodame, kuo mes prisidedame nuskaidrinti savo aplinką.

Pasaulis keičias, bet kartu jis lieka toks pats: dabar laukų nebeariam jaučiais, kaip darė, kai Kristus gydė Galilejoje raupsuotus ir akluosius. Tačiau, kaip ir tada Golgotoje (vėliau dar Romos Kolizijaus kruvinoj arenoje), tebekryžiuojam Kristų kunigų Laurinavičiaus, Zdebskio, Popieliuškos ir tūkstančių kankinių mirtimi. Prieš du tūkstančius metų Kristus atėjo atnaujinti pasaulį, bet ir šiandien jis tebėra taip pat, kaip tada reikalingas atnaujinimo — ir mūsų atgimstančioj Tėvynėj, kurioje

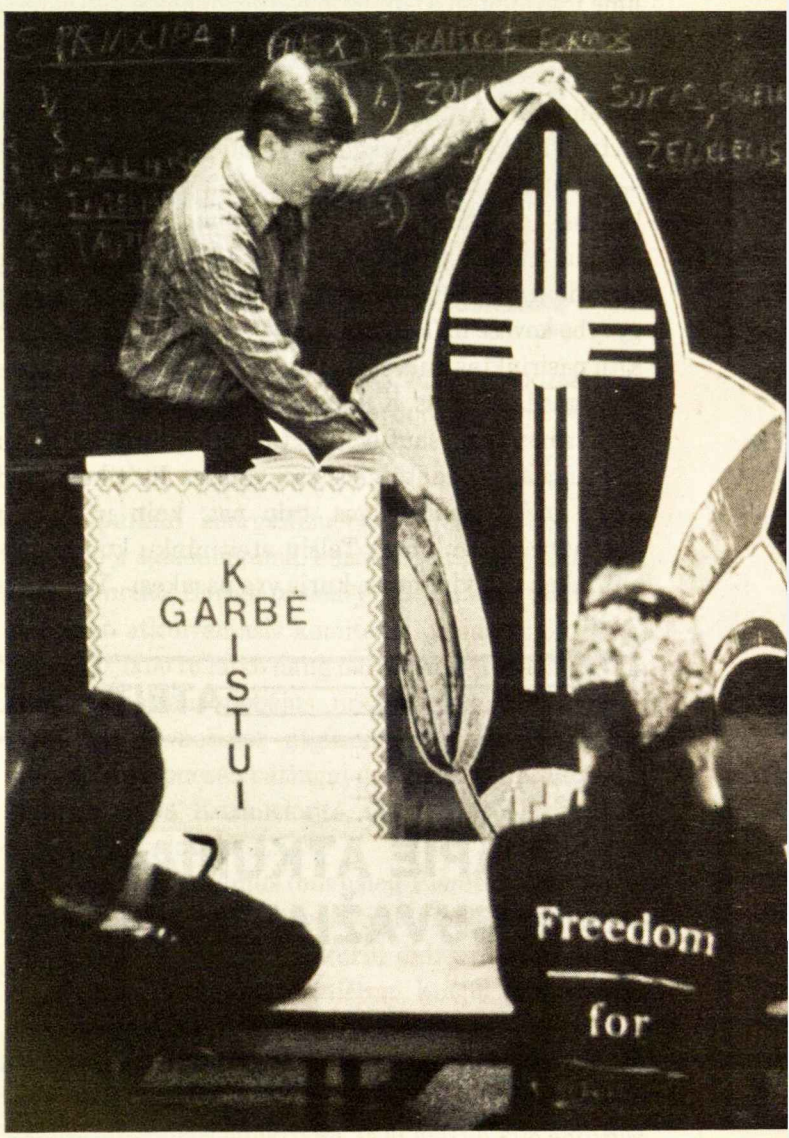

Ateitininkų simboliai pereitoje Žiemos stovykloje. Ženkliuką laiko naujasis MAS centro valdybos pirm. Audrius Polikaitis.

per 50 metų bandyta melu ir apgaule, žudymais ir smurtu ištrinti gėrio ilgesį iš žmogaus sielos. Šios dienos tėvynės atgimime, kai Kristaus Evangelija grįžta į mokyklas, kai įsisteigusi Caritas organizacija vėl sugrąžina artimo meilę į visuomenės santykius, kai atsikuria visos trys mūsų organizacijos sąjungos, mes matome ir vėl Tėvynėje auksinėm raidėm įrašytus mūsų himno žodžius: „Ateitį regim tėvynės laimingą". Mes pajuntame norą atnaujinti save, kad sustiprintais tarpusavio ryšiais galėtume bendrauti su Lietuva, kuri po ilgos priespaudos nakties ypač reikalinga atnaujinimo Kristuje.

Gyvename toj pačioj žemėj, kurią mindė apaštalų kojos. Tebesame tie patys žmonės su laimės ilgesiu ir nekantrumu, raginančiu mus ieškoti jos čia pat tarp gyvenimo dulkių: lenktynių laimėjime, draugų kvatojime ir svaigulių užsimiršime. Tačiau mūsų galimumai ir veiklos įrankiai keičiasi, ypač paskutiniais dešimtmečiais, ir dar labiau šiandieną vis spartėjančioj pažangoj ir sustingusių marksistinių sistemų griuvime Rytų Europoje. Todėl ir mūsų keliai į tikrąjį džiaugsmą — į atnaujintą pasaulį — nebėra tie patys, kuriais bėgome į savo tikslą praeity. 1918 metais mūsų bendraminčiai ateitininkai Matulaitis, Sideravičius, Riauba, Dovydaitis ir daug kitų paaukojo savo jaunyste žydinčią gyvybę kovose už Tėvynės laisvę. Tai buvo jų ir daugelio kitų pasirinktas aukos kelias į savo krašto atnaujinimą. Kunigas Lipniūnas, K. Bauba ir daug kitų ateitininkų, nors ir nenešiojo šautuvo, vis tiek praėjusio karo metu žuvo nacių koncentracijos stovyklose. Jie tikėjo, kad mūsų idėjos nemirtingos, taip pat, kaip ir Rainių miškelyje nukankintas Telšių ateitininkų kuopos pirmininkas H. Žvirzdinas, kuris yra pasakęs: „Tos idėjos miršta, dėl kurių niekas nemiršta". Antrajam pasauliniam karui pasibaigus, daug ateitininkų įsijungė į Miško Brolių tarpą, kad mirtų už mūsų idėjas. Kartu su mūsų organizacijos kūrėju ir vadu profesorium Pranu Dovydaičiu daug mūsų bendraminčių mirė už savo idėjas Sibiro gulaguose. Šitie mūsų organizacijos didvyriai mums liudija, kad kančios paslaptis nėra beprasmiška. Šių didvyrių liudijimu, mūsų idėjos tebėra gyvos ne tik laisvam pasauly: jos lapoja ir žydi mūsų Tėvynėje atsikūrusioje ateitininkų organizacijoje, nepaisant, kad per 50 metų ten siautė istorijoje rafinuočiausios ir kartu barbariškiausios pastangos jas ištrinti iš gyvenimo.

Šiandieną mūsų veiklos sąlygos yra visai kitokios — mums nebereikia aukoti gyvybės už savo idėjas. Tačiau nieko neatnaujinsime, jei savo veiklą apribosime tik maloniu susitikimu su draugais vasaros stovykloje ar žiemos kursuose. Turime surasti būdą siekti savo organizacijos tikslo, tinkamo dabartinėms gyvenimo sąlygoms, kurios kasdien vis keičiasi. Savo idėjų negalime vykdyti tik pagal vadovėlius ir programas. Viską atnaujinti — tai reiškia kurti naują gyvenimą, kurti priemones šiam tikslui siekti. Kurdami naujas priemones ir jas vykdydami, turime šauktis Kristaus, kad jis būtų su mumis kiekviename žingsnyje, kiekvienoj minty ir sumanyme, kad Jis kurtų mūsų rankomis, atnaujindamas mus ir pasaulį.

Kai būsim su Kristum kiekviename gyvenimo vingy, tada mes atnaujinsim viską: save ir pasaulį. Tada mes pralenksime laiką, sujungę sudūžtantį savo buvimą su amžinybės dimensijų laime. Tada, ir laimėję lenktynes, ir praradimo skausme, pajusim buvimo prasmėj įrašytą mums laimę.

ATEITININKAI LIETUVOJE

DAR APIE ATKURIAMĄJĮ SUVAŽIAVIMĄ

DR. PETRAS KAUFMANAS

Lietuvos dvasia, kaip stipriai suvyniotas pumpuras, ilgai miegojo, laukdama pavasario. Kaip pumpuras, ji gyvavo, alsavo ir savyje slėpė gyvybės paslaptį — nemirštamą žmonijos siekimą suprasti save, savo aplinką, gamtą, visatą ir visatos Kūrėją. Atėjus pavasariui, pumpure pradėjo kurtis nauji gyvenimo junginiai, ir jis ėmė judėti, augti, plėstis. Kai teisybės ir vilties saulė pradėjo jį šildyti, jis vis greičiau vystėsi ir netrukus išsiskleidė nepaprasto grožio žiedu.

Laimingi tie, kurie turi progą išvysti pavasario stebuklą. Lietuvos Ateitininkija jau penkiasdešimt metų laukė pavasario, bet pumpuras nenuvyto. Ateitininkų Federacijos Atkuriamasis suvažiavimas Vilniuje atskleidė ne vien tik nemirštančią krikščionybės dvasią Lietuvoje, bet ir ryžtą tą dvasią ugdyti ir paversti Lietuvos jaunimo vedamuoju idealu.

Jau belaukiant suvažiavimo dalyvių, besirenkančių Vilniaus Arkikatedroje, buvo galima jausti, kad čia vystosi nepaprastas įvykis. Gaivalinga srovė jaunimo ir vyresniųjų tekėjo į Baziliką, kol pripildė ją nuo vienos

Lietuvos ateitininkų atkuriamojo suvažiavimo metu paskaitų klausosi (iš k.): Jadvyga Bieliauskienė, kun. Sigitas Tamkevičius, kun. Robertas Grigas, Arvydas Juozaitis, dr. Petras Kaufmanas ir kun. Jonas Boruta.

sienos iki kitos. Rinkosi sendraugiai dar iš nepriklausomos Lietuvos laikų, akademikai, moksleiviai, studentai ir tėvai. Vargonai ir nuostabus choras palydėjo Ateitininkų vėliavų procesiją, koncelebrantus vyskupus ir kardinolą Vincentą Sladkevičių prie altoriaus. Laikas pametė reikšmę, sustojo. Federacijos sąjungų vėliavų pašventinimas, šv. Mišios, maldos, liturginė muzika, pamokslas, atnaujinimas Ateitininkų įžodžio, ir Ateitininkų himnas, tai tik keli akimirksniai, kurie kaip sapnas susipynė į vieną džiaugsmingą rytą. „Prie Tavo altoriaus, Viešpatie, nešame..." intonavo Federacijos dvasios vadas, kun. Vaclovas Aliulis aukojimo laiku. Simbolinės aukos — erškėčių vainikas, kryžius, rūpintojėlis, *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika,* prof. Stasio Šalkauskio *Raštų* rinkinys — įteiktos kard. Sladkevičiui kaip Lietuvos ir išeivijos ateitininkų veiklos vaisiai. Suvažiavimo metu, paskaitose, diskusijose ir rinkimuose pasidarė aišku, kad Ateitininkų sąjūdis gausiai praturtins Lietuvą savo vaisiais, ne vien tik ugdydamas jaunimą, bet suteikdamas vyresniesiems naujo ryžto dirbti, kurti ir tikėti.

Suvažiavimo organizatorius reikia sveikinti ne vien tik už puikiai suorganizuotą programą, bet ir už kantrybę ir samoningumą, kuriuo Ateitininkų judėjimas buvo atkurtas. Darbai prasidėjo jau sausio 7 dieną, kai susirinko atkuriamasis komitetas, vedamas dr. Vinco Rastenio. Nuo to laiko daug darbo buvo įdėta, steigiant kuopas, ruošiant globėjus, pravedant susirinkimus ir stovyklėles, ruošiant atgimimo programą, įstatus. Komiteto darbuose ypatingai pasireiškė kun. Vaclovas Aliulis, Daiva Kuzmickaitė, Jadvyga Bieliauskienė, Saulius Galadauskas...

Į Moksleivių rūmus (buvusieji Pionierių rūmai), po užrašu, kuris skelbė „Dievas yra Meilė", suplaukė apie 700 suvažiavimo dalyvių, kurių didžiausia dalis buvo moksleiviai, su gausiu skaičium kuopų vėliavų. Suvažiavimas, paruoštas iki paskutinės detalės, atspindėjo atsikuriančios organizacijos energiją ir jėgą. Susirinkęs jaunimas, perpildęs didžiąją salę, atidžiai dalyvavo visuose programos punktuose. Iš jų aiškiai kilo entuziazmas, susikaupimas, nauji vadai — ATEITIS!

ATEITĮ REGIM TĖVYNĖS LAIMINGĄ

GINTA PALUBINSKAITĖ

Persijuosę moksleivių bei studentų ateitininkų juostomis ir prisisegę ateitininkiškus ženklelius prie savų širdžių, stovėjome septyni gyvenimo bendrakeleiviai — lietuviai, ateitininkai, maža dalelė tų, kuriems per gyvenimo nelaimę teko gimti bei užaugti toli už Lietuvos ribų. Andrytė Giedraitytė, iš Los Angeles; Aldas Kriaučiūnas iš Detroito; Dalytė Navickaitė iš Los Angeles; Aidas Palubinskas iš Čikagos; Julius Palūnas iš Klivlando ir Danutė Petrulytė iš Detroito — mano mintyse praminti „Šauniuoju Šešetuku" — visi buvo nuvykę Lietuvon praleisti ištisus mokslo metus atgimstančioj tėvynėj.

Susirinkome Vilniaus universiteto Saulėtekio bendrabučio televizijos kambary, kuriame Šaunusis Šešetukas dažnai susirenka vakariniams pasikalbėjimams, įspūdžių pasidalinimui, planų sutarimui. Kiekvieno veide spindėjo tiek viltis, tiek rimtis; buvome savoj tautoj besirengiantys dalyvauti Lietuvos ateitininkų pirmutiniame suvažiavime. Praeityje nesuskaičiuojamose stovyklose, rankomis susikibę, giedodavom „Kaip grįžtančius namo paukščius, parveski Viešpatie, ir mus, į žemę mūs tėvų — parveski!" karštai melsdamies, kad mums tektų auginti savo vaikučius Lietuvoje. Dabar, lyg sapne, susitikome savo atsikuriančioj tautoj.

Susirinkome Lietuvoj iš Amerikos ir Kanados susipažinti su tais, kurie „aukso spindulius beria" Tėvynėje. Iš k.: Aldas Kriaučiūnas, Aidas Palubinskas, Ginta Palubinskaitė, Danutė Petrulytė, Vytas Čuplinskas, Julius Palūnas.

Rimtai nusiteikę, susigrūdom Aido mašinon, skubiai traukdami Vilniaus Katedros link, dalyvauti šv. Mišiose, kurios taps Lietuvos ateitininkų suvažiavimo pirmutiniu bendru žingsniu bei palaiminimu.

Katedroj grūstis žmonių. Nuotaika nepaprasta; lyg vėjo lūktelėjimas prieš įspūdingą audrą. Giedant „O Kristau, pasaulio Valdove," priėjus prie žodžių, „gyvenk mūs šeimoj, ją pašvesk," viltys dar pakilo; mūsų ateitininkiška šeima gerokai augo — bendraminčių eilės pildėsi! Linkėjome naujiems ateitininkams, mūsų bendrakeleiviams, to, ką pamilome savo gyvenimo žygyje. Linkėjome jiems pajusti gilų gyvenimo ryšį ateitininkiškai šeimai; tamprią, katalikišką meilę savo artimui; šeimos šilumą, tiek savam rately, kiek ateitininkų visuomenėje; mokslo savumą; gilią atsakomybę tautai ir visuomenei visuose reikaluose. Tikėjomės, kad atsakydami Prano Dovydaičio tris pagrindinius klausimus, jie prieitų prie panašių išvadų, prie kurių mes priėjome: kad pažintume ir suprastume vienas kitą. Mes susitikome, susidraugavome, atradome Lietuvą, save ir kitus Dainavoje; tikėjomės, kad ir Lietuvoj atsirastų toks gyvenimo šaltinis. Su tokiom viltim besitrankant širdy, plaukėme žmonių srove katedros aikštėje, kuria atžygiavo jaunų latvių grupė, sveikindama ateitininkų džiaugsmingą atkūrimą Lietuvoje.

Tuo pradėjome naująjį ateitininkų veiklos etapą. Sutikome jį vieningai žengdami ateitin, pilni vilčių, pilni lūkesčių.

Suvažiavimas vyko nepaprastoj vietoj — Moksleivių rūmuose. Tie rūmai ypatingi tuo, kad jie neseniai priglausdavo komjaunimo grupeles; juose buvo ugdoma sistema, kuri pabėrė mūsų tautą po pasaulį. Dabar perpildytoje salėje sėdėjo Jadvyga Bieliauskienė, kun. Sigitas Tamkevičius ir kun. Robertas Grigas, savo tvirtom sielom remdami suvažiavimą. Vien tiktai tas paliko didelį įspūdį. Rodos, kad taip neseniai ateitininkų susirinkimuose — Čikagoj, Klivlande, Detroite ir Los Angeles — rašydavom jiems paramos laiškus į lagerius ir pasauliui skelbėm jų likimą. O dabar, kartu su jais šventėme Lietuvos ateitininkų atsikūrimą.

Širdys džiūgavo. Salė plyšo. Pirmutinę dieną dalyvavo bent 500 dalyvių, o antrą suplaukė bent 750 žmonių pagal apskaičiavimus. Pavėlavus į salę nebuvo kur

sėsti; tai žmonės sėdo ant laiptų. Neliko laiptų, ant kurių sėsti; tai žmonės išsirikiavo pagal sienas keliais sluoksniais ir taip išstovėjo ištisą dieną.

O susirinkę jaunučiai, moksleiviai, studentai ir sendraugiai susipažino, pasikalbėjo, persvarstė ateitį ir užmezgė ryšius, kurie išsivystys į tvirtu pamatu pagrįstas draugystes.

Jaunimas ypatingai domėjosi mumis, kurie užaugome taip toli nuo Lietuvos — ta dalimi tautos, kuri užaugo jiems nepažįstamam pasauly. Ir trumpai pabendravę salėje, tapome dalis vienas kito pasaulio. Pasidalinom suvažiavimo įspūdžiais tarp paskaitininkų kalbų, užmezgėm ryšius, trumpai pasimačius koridoriuj ar susigrūdimo priversti susiglaudę ant laiptų. Pajutę ryšį, pažadėjom susirašinėti.

Žvakelės Katedros aikštėje...

Ar turime dvi Ateitininkų Federacijas?

Juozo Matonio, Vilniaus radijo užsieniui korespondento, pokalbis su Federacijos vadu J. Polikaičiu ir Atkuriamojamo komiteto pirm. dr. V. Rasteniu, Atkuriamojo suvažiavimo metu.

JM: p. Polikaiti, Ateitininkų Federacija išeivijoje nusipelnusi jau vien tuo, kad labai padeda išlaikyti lietuvybę, lietuviškumą. Ką, Jūs manote, gali padaryti Ateitininkų Federacija Lietuvoje?

JP: Ateitininkų Federacija Lietuvoje gali kreipti dėmesį į Lietuvos dvasinį atgimimą. Tai yra pagrindinis aspektas laisvėjančios Lietuvos, kuri yra ne vien tik tautiniai bet ir dvasiniai nusiteikusi. Svarbu, kad ateitininkija eitų į gyvenimą, eitų į žmones, mylėtų gėrį, eitų su meile ir pasišventimu.

JM: Mūsų tauta jau penkiasdešimt metų yra skaldoma į dvi dalis — tai yra, kamienas Lietuvoje, šaka išeivijoje. Panašiai skaldėsi ir organizacijos. Dabar, atrodo, turėsime ir dvi ateitininkų federacijas — vieną veikiančią išeivijoje, o kitą Lietuvoje. Kokios perspektyvos joms tapti viena?

Visų ateitininkų idėjos tos pačios, mintys ir siekiai tie patys, ir tai yra ateitininkijoje jungiantis momentas. Esame broliai ir seserys.

JP: Aš manau kad ateitininkija yra, buvo, ir bus viena. Visų Ateitininkų idėjos yra tos pačios, mintys ir siekiai tie patys, ir šis yra ateitininkijoje jungiantis momentas. Mes nematome jokio skirtumo tarp ateitininkų čia ir išeivijoje. Esame broliai ir seserys. Nemanau, kad čia bus nuomonių skirtumų. Mes labai darniai kartu dirbsime be jokių sunkumų.

JM: Atrodo, galėtų vieni iš kitų daug mokytis. Lietuvoje atsikurianti Ateitininkų federacija galėtų naudotis ta patirtimi, kurią jūs per gerą penkiasdešimt metų galėjote sukurti. Pagaliau galbūt duoti materialinę pagalbą. Aš kalbu ir prisimindamas skautų organizaciją, kuriai irgi padėjo lietuvių Skautų Sąjunga veikianti išeivijoje. Taigi, ką gali duoti pasaulio ateitininkai Lietuvos ateitininkams, kalbėti nereikia, ir taip daugmaž aišku. Kaip Jūs manot, ar atsikurianti ateitininkų federacija gali ką duoti išeivijoje veikiančioms ateitininkų organizacijoms?

JP: Gali duoti labai daug. Gali duoti išeivijai pasiryžimo dvasios, užsidegimo, tėvynės meilės, kur jau dabar taip aiškiai juntama tėvynėje. Tai yra svarbiausia. Ir išeivija pati atgims. O su laiku, savaime aišku, iš čia, iš Lietuvos, taip pat pasieks idėjos, mintys. Mes vieni iš kitų mokysimės. Aš manau, kad mes labai daug galime išmokti iš Lietuvos ateitininkijos.

JM: Daktare Rasteni, kad atsikuria Ateitininkų Federacija teko girdėti jau anksčiau, rodos dar praėjusiais metais...

VR: Ne, šiais, 1989-ais metais. Sausio septintą dieną buvo atkurta ateitininkų federacija, išrinktas jos komitetas, kuris turėjo pasiruošti suvažiavimui. Šiandieną vyksta suvažiavimas.

JM: Man susidarė įspūdis, kad ateitininkų federacija neskubėjo šaukti tą atkuriamąjį suvažiavimą. Atsikūrė įvairios partijos, sąjungos, draugijos, o ateitininkai neskubėjo. Suvažiavimas, štai, tik dabar, aštuoniasdešimt devintųjų pabaigoje. Kodėl?

VR: Buvo norinčių, kad gegužės mėnesį būtų suvažiavimas, bet aš nesutikau todėl, kad mes būtumėmė nepaspėję pasiruošti, nepakankamai buvome organizuoti, ir mūsų suvažiavimas nebūtų buvęs pilnavertis ir įspūdingas, toks kaip šiandien yra. Dabar pilnai pasiruošėm: paruošta atgimimo programa, nuostatai, statutai, įstatai. Ateitininkijos jau yra bemaž penkiasdešimt keturios kuopos. Jaunų, moksleivių ateitininkų turime aštuonis šimtus. Tai yra daug. Po penkiasdešimt kelerių metų, sakyčiau, buvo skeptikų, kad niekas nepasirodys. Tai netiesa. Įvyko konferencijos visose vyskupijose. Vyskupijos ribom mes ir buvome apsiriboję: išrinktos valdybos, kurios kaip tik imsis šitą darbą dirbti mokyklose, su moksleiviais, su baigusiais, savarankiais žmonėmis ir t.t.

JM: Norėčiau išgirsti, kokią vietą Lietuvos kultūriniame ir politiniame gyvenime galėtų ateitininkai užimti?

VR: Ateitininkai yra pasaulėžiūrinė organizacija. Mes politika neužsiimame, todėl politinių partijų į organizaciją nekvietėme. O kultūriniame gyvenime ateitininkai turi savo vietą. Šiandien, pavyzdžiui, yra numatyta kurti Katalikų Mokslo Akademiją... Užuominos dar yra suorganizuoti Katalikų mokytojų sąjungą. O nepriklausomybės dienose ateitininkų organizacija lietuvių gyvenime turėjo pagrindinį vaidmenį, jeigu mes prisiminsime *Naująją Romuvą* ir kitus žurnalus. Ateitininkijos ideologai — prof. Šalkauskis, prof. Dovydaitis, išeivijoje jau miręs prof. Antanas Maceina, dr. Juozas Girnius... iš jų galima spręsti, kas yra ateitininkija.

JM: Tiesa, Jūs, aptardamas ketinamus nuveikti darbus, minėjote Lietuvos Katalikų mokslo akademiją, Katalikų mokytojų sąjungą, bet tie yra labai konkretus užsimojimai. Aš norėčiau išgirsti apie Jūsų pagrindinės veiklos nuostatą, kokia ji turi būti?

VR: Mus jaudina jaunimas, ugdomas be orientacijos. Mes norėtumėm, kad jaunimas domėtųsi kilniais idealais, ugdyti juos asmenybėmis, kurios taptų mūsų visuomenės ir tautos vadais. Tokie mūsų užmojai.

Pas Panevėžio Ateitininkus

Lapkričio 18 d. vyko Panevėžio vyskupijos ateitininkų konferencija. Panevėžio vyskupiją sudaro 10 dekanatų, o kiekvieną dekanatą — 10-18 parapijų. Konferencijoje buvo išrinkta vyskupijos ateitininkų valdyba: dvasios vadu paskirtas kun. Stanislovas Kazėnas (Troškūnų bažnyčios klebonas. Troškūnai yra mažas miestelis apie 40 km nuo Panevėžio), jos pirmininku ir pavaduotoju išrinkti ateitininkai sendraugiai, taip pat išrinktas iždininkas, bibliotekininkė ir sekretorė (šios pareigos atiteko man). Valdyba stengiasi palaikyti ryšį su visais dekanatais.

Į Panevėžio ateitininkų kuopą įeina sendraugiai (jie ir yra mūsų vedliai), vyresnių klasių moksleiviai ir 30-40 jaunamečių, norinčių pažinti ir eiti ateitininkijos keliu. Kuopos dvasios vadas yra Katedros klebonas mons. J. Antanavičius. Jaunimui uoliai talkina kun. Saulius Filipavičius. Beje, šis kunigas yra mokyklos, kurioje aš dirbu, kapelionas. Matote, kokios džiugios permainos mūsų gyvenime! Pastarieji metai dvasiniam gyvenimui davė tiek, kiek per 50 metų atėmė.

Ateitininkija Lietuvoje žengia pirmus žingsnius. Dar tik metai nuo jos atkūrimo, tačiau norime augti ir stiprėti. Lapkričio 25-26 d. vykęs suvažiavimas davė daug dvasinio peno. Jame labai jutome išeivių dėmesį ir rūpestį.

Birutė Raudonikienė

Garliavos parapijos Vytauto Didžiojo ateitininkų kuopoje

Mūsų kuopai priklauso 23 nariai. Visi jie gyvena Garliavoje, todėl susirinkimus darome du kartus per savaitę: trečiadieniais ir sekmadieniais. Susirinkimų metu studijuojame kun. St. Ylos „Ateitininkų vadovą", sprendžiame einamuosius klausimus. Mūsų kuopa susikūrė prof. Arvydo Žygo ir mūsų dvasios vado kun. Vytauto Prajaros dėka. Pirmininku išrinkome Vytautą Gluosnį, sekretore — Vilmą Terespolskytę, iždininke — Daivą Gluosnienę, vicepirm. Viliją Petraitytę.

Štai truputis kuopos veiklos:

Gegužės 21 d. IŠVYKA PARTIZANŲ KELIAIS

Parapijos žmonės kartu su ateitininkais keliavo po Lietuvą ten, kur praėjo partizanai, kovodami ir žūdami už Lietuvos laisvę. Atnaujinome ir pastatėme daug kryžių, tose vietose pasodinome gėlių. Kalbėjo gyvi tų dienų liudininkai.

Birželio 14 d. GEDULO IR VILTIES DIENA

Šiandien meldėmės už ištremtus į tolimus kraštus mūsų tautiečius. Tai masinių trėmimų pradžios diena. Tautą galima sunaikinti fiziškai, bet dvasiškai — ne. Po šv. Mišių, aukotų už tremtinius, įvyko trumpas mūsų montažas, kurio metu per poeziją išreiškėme mūsų tautos skausmą ir viltį.

Rugpjūčio 23 d. AKCIJA „BALTIJOS KELIAS"

Šiandien nepaprasta diena: trys sesės — Lietuva, Latvija ir Estija — susikibo rankomis. Rankomis susiėmėme ir mes, ateitininkai. Visa Lietuva 7 val. vakaro uždegė žvakeles, giedojo giesmes, dainavo dainas. Taip išreiškėme tautos vieningumą ir tvirtą dvasią.

Rugsėjo 10 d. ISTORINĖ DRAMA „VYTAUTAS DIDYSIS"

Tai trijų dalių spektaklis, vaizduojantis Lietuvos kunigaikščio gyvenimo ir valdymo metus. Šiandien įvyko premjera. Dalyvavo daug kuopų iš aplinkinių parapijų. Po spektaklio įvyko liaudiška vakaronė, kur jaunimas šoko, dainavo, žaidė žaidimus. Visiems buvo linksma.

Spalio 24 d. APSILANKOME KRYŽIŲ KALNE

Mūsų kuopa į Kryžių kalną vežė pastatyti kryžių už Lietuvos jaunimą čia, Tėvynėje, ir visame pasaulyje. Su mumis į ekskursiją važiavo prof. Arvydas Žygas ir Rita Zakarkaitė iš JAV. Išvykos metu klausėmės profesoriaus paskaitos apie jaunimo dvasingumą.

Vilija Petraitytė

Kauno M. Karmelitų Parapijos „Pr. Dovydaičio" Moksleivių Ateitininkų Kuopa

„Pr. Dovydaičio" moksleivių ateitininkų kuopa įsikūrė 1989 m. balandžio 9 d. Į kuopą įstojo 25

moksleiviai, išsirinko valdybą ir pradėjo pasiruošimą įžodžiui.

Kiekvieną sekmadienį po sumos daromi susirinkimai, kurių metu moksleiviai skaito pranešimus įvairiais klausimais, nagrinėja „Ateitininkų Vadovą". Sendraugiai ar dvasios vadas dalyvauja kaip patarėjai ir pagalbininkai.

Š.m. visą liepos mėnesį veikė ateitininkų stovykla Labanore, vadovaujama kun. R. Grigo. Čia buvo išnagrinėti pagrindiniai ateitininkų principai, ruošiamos konferencijos ir diskutuojama. Laisvalaikiu ateitininkai lankė senelius, tremtinius, partizanų kapus. Užrašinėjo tremtinių pasakojimus, padėjo jiems buitiniuose darbuose.

Dvi ateitininkės ruošė kaimo vaikučius pirmajai šv. Komunijai, kurie gerai išlaikė egzaminus.

Visi suruošė Dariaus ir Girėno paminėjimą.

Buvo suorganizuotos dvi ekskursijos po istorines Lietuvos vietoves Dzūkijoje ir Žemaitijoje. Kai kurie dalyvavo maldos žygyje iš Kaišiadorių į Pivašiūnus.

Rugpjūčio 26 d. ateitininkai, kun. Jono Ivanausko vadovaujami, atliko rekolekcijas, prieš tai išlaikę egzaminus iš tikėjimo pagrindų.

Rugpjūčio 27 d. bažnyčioje suruošė iškilmingą moksleivių šventę ir 23 ateitininkai davė įžodį. Po to mokyklos salėje visai parapijai ir moksleiviams pravedė meninę šventės dalį.

Rugsėjo 10 d. Kuopos valdyba gavo penkių kandidatų prašymus įsijungti į kuopą. Kandidatai buvo ruošiami ir patys ruošėsi iš tikėjimo pagrindų ir ateitininkų „Vadovo".

Spalio 29 d. kuopa pravedė Švč. M. Marijos Rožančiaus Karalienės garbei skirtą muzikinę valandėlę. Keturi pasiruošę kandidatai iškilmingai davė ateitininkų įžodį.

Kiekvieną sekmadienį ateitininkai gieda moksleivių šv. Mišiose ir po jų kalba rožančių. Aktyviai dalyvauja liturgijoje ir apeigose.

Lapkričio mėnesį ruošėsi suvažiavimui ir paskutinę savaitę atliko maldų noveną, kad Dievas laimintų ateities Lietuvą.

Be to, kuopa parašė „Moksleivio" žurnalo redakcijai protesto laišką prieš seksualinių iškrypėlių pasirodymus moksleivių žurnale ir pornografines nuotraukas.

Kuopą globoja ir koreguoja jos darną sendraugė Genovaitė Prakaitytė.

Gruodžio 9 d. mūsų parapijos bažnyčioje įvyko Kauno miesto moksleivių at-kų vienos dienos rekolekcijos. Po jų — bendra susitikimo agapė (vaišės).

Taip pat kiekvienas kuopos narys yra įsipareigojęs iki Kalėdų aplankyti vienišus, negalinčius vaikščioti senelius. Informaciją apie senelių gyvenimo sąlygas ir globą perteikti sambūriui „Caritas". Seneliams, kurie nevaikšto, mokiniai pristatys maistą į namus, juos globos ir atliks visas galimas paslaugas.

Mūsų kuopa ruošia kalėdinę programėlę, kurią parodys vaikų internacinėje mokykloje. Taip pat ruošiama programėlė su vaidinimu „Trys broliai", kuri bus rodoma savo parapijos moksleiviams.

Aurelija Šliaužytė
kuopos pirmininkė

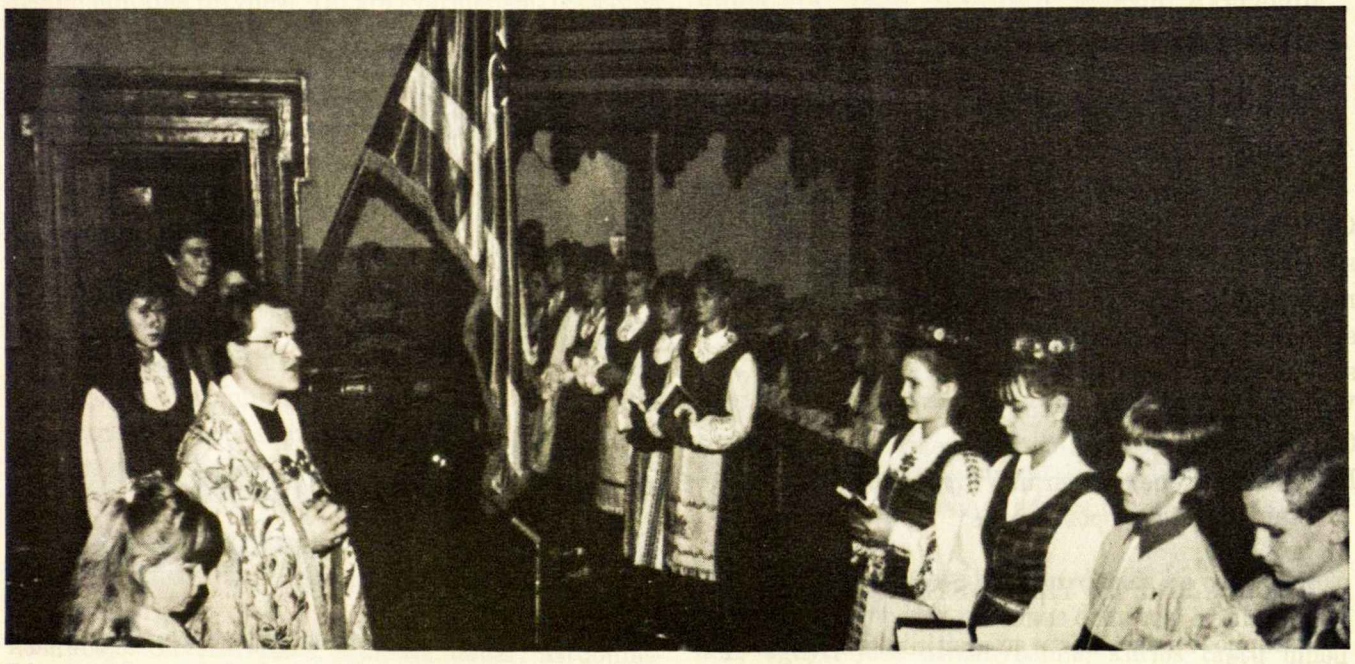

Karmelitų parapijos ateitininkus po įžodžio sveikina Dvasios Vadas.

MAN REIKALINGAS DIEVAS

Man reikalingas Dievas,
Kuriame atrastų tobulą ir aiškią prasmę
Rasos lašelis prieš išdžiūdamas
ir Niagaros krioklio srautas
Ir senutėlė pusaklė, rožančių šnabždanti
Ir genijus, suskaldęs atomą
ir siekiantis ranka žvaigždėtą skliautą

Man reikalingas Dievas,
Kuris prasmingoje harmonijoj priimtų
Ir bučinį, dvi sielas jungiantį į vieną laimės dalią,
Ir nekaltumo krikštolą, po įžadų šarvu apgintą
Man reikalingas Dievas, kurs palaužtą nendrę
(prie klausyklos!) kelia!

Man reikalingas Dievas,
Kuris tironus numeta nuo sostų
Ir duoda Dovydams jėgos prieš galijotus atsispirti
Kuris beteisių ašaras vilties skara nušluosto
Ir iš kalėjimų dūstančią tėvynės maldą girdi

Man reikalingas Dievas tų,
Kurių žmogaus vardu nebešaukia,
O tik raide — prisimenat? — raide ir numeriu
Man reikalingas Dievas, sąžinės beformę
ir bekūnę savoką
Iškėlęs virš apčiuopiamo kišenės turinio!

Man reikalingas Dievas,
Kviečiantis ateiti ir naiviai Jį įsimylėti
Man reikalingas Dievas, kuriame ištikimiesiems
grįžtų
Dešimtmečiai tie lageriuose veltui (argi veltui?!)
atsėdėti

Man reikalingas Kristus!

1986

Kun. Robertas Grigas

Sūduvos Ateitis (1989 m. Nr. 4)

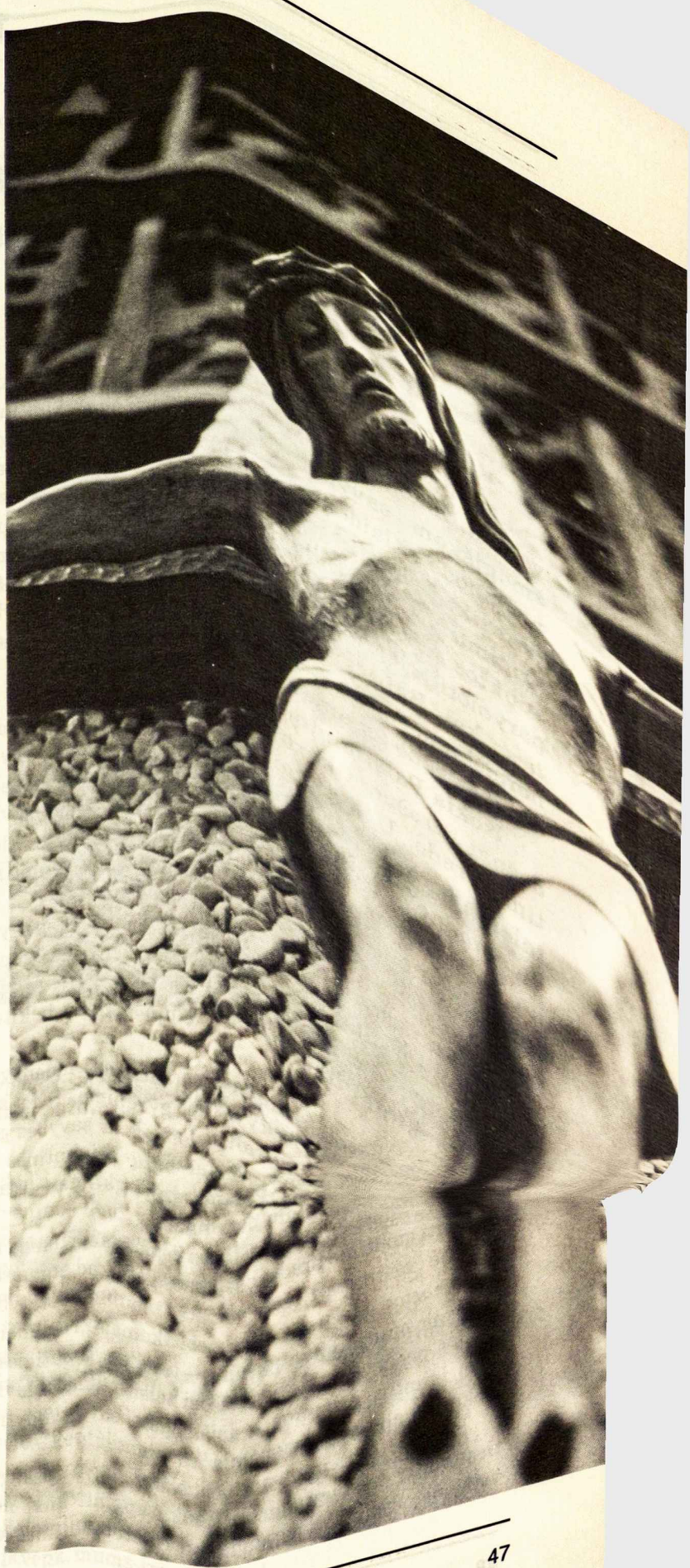

Natūralinės Palaimintojo Jurgio Matulaičio dorybės

SESUO M. PALMIRA

Asmuo nėra kaip medis: čia šaknys, lapai, žiedai, vaisiai. Žmogus kaip vientisa būtybė su prigimtinėm žmogiškom savybėm ir įsiliejusia Dievo malone nesiduoda sklaidomas, karpomas, kad galėtum išvesti tam tikrą ribą-liniją: kur čia žmogiškosios dorybės ar prigimtinės natūralios savybės, o kur jau aiškiai persunktos specialios Dievo malonės. Bet labai naudinga parymoti prie Palaimintojo *Užrašų* ir *Vedamosios Minties,* kai Bažnyčia jau viešai pripažino jo dorybes heroiškam. Verta pasigilinti, kame tos natūraliosios dorybės rado atramą?

Kokia Palaimintojo pažiūra į prigimtinį pradą? Jis dažnai užrašuose kartoja, kad reikia nepaneigti gamtinio prado. Ugdyti talentus, juos puoselėti ir savais talentais, kūryba praturtinti save, bendruomenę ir visuomenę. Reikia pagerbti kito asmens savitą kūrybiškumą ir jį vertinti, nenubraukti tai, ką kitas pasiekia ar sukuria. Tokiu būdu tobulės ir prigimtinės natūraliosios dorybės.

1911 m. vasario 17 d. Palaimintojo parašytas skyrelis, pavadintas „Geras žmogus". Ten sakoma: „Būk toks, koks nori kitiems rodytis ir būsi geras žmogus. Kas tau malonu ir kitam daryk, o kas tau nemalonu ir kitam nedaryk".

Klasinis išsireiškimas, bet praktikuoti nelengvas. Tačiau Palaimintojo Arkvyskupo gyvenimas rodo, kad jis tai praktikavo. Natūralias dorybes ar savybes gali turėti ir nekrikščionis, ar tai būtų prigimtinės ar įsigytos. Pas mūsų Palaimintąjį galima atrasti prigimtinių ir įsigytųjų dorybių.

Kaip minėjau, savo raštuose jis dažnai primena nepaneigti gamtinio prado, bet jį puoselėti, kad atgamtinė malonė rastu paruoštą pamatą tobulumo statybai. *Vedamosios Minties* skyrelyje sakoma: „Nepaneigti gamtinio prado. Būtent: tebūna — tesistengia būti tiesios širdies padorus, mylėti tiesą bei teisingumą; telavina savo įgimtus gabumus ir teišmoksta save valdyti ir tinkamai elgtis su žmonėmis."

Savimeilė yra gana apsukri. Nėra lengva apsaugoti tiesumą ir teisingumą. Kai tenka apginti kokį nors veiksmą, prisiplaka pagunda tai pridėti tai atimti, kad tik įtikinančiai ir gražiai pasiteisinus. Šitą žmogišką dorybę išlaikyti tinkamoj aukštumoj be Dievo malonės ir kitų šalutinių dorybių (paprastumo ir nuolankumo) yra sunku. Galbūt, remiantis tik žmogiškom pastangom, visai neįmanoma. Pas Palaimintąjį Jurgį Matulaitį šios žmogiškos dorybės buvo išugdytos iki iškiliausio laipsnio. Kaip jis tą pasiekė, tenka stabtelėti prie *Vedamosios Minties* pirmo ir antro skyrelio kur sakoma: „Viską daryti didesnei Dievo garbei, visur Dievą įnešti, kad visos Vienuolijos ir atskirų jos narių gyvenimo centras būtų tik Dievas". Antrame skyrelyje sako: „Nuolat kelti savo širdis aukštyn, visame turėti gryną intenciją. Tarnauti Dievui ir pasišvęsti artimui, nedarant jokio skirtumo nei vietos, nei žmonių atžvilgiu".

Tarnauti Dievui ir pasišvęsti artimui tai darbo dirva, kur natūraliosios dorybės būtinos. Palaimintojo elgesys su žmonėmis buvo išmintingas, paprastas, ramus, žodžiai taupūs ir taiklūs. Bet kartais ši santūri ir dvasinga asmenybė „užsiliepsnodavo". Užrašuose 134 psl., 52 skyrelis pavadintas: „Išnaudotojas". Skaitome: „Man rodos, nedoriausias ir bjauriausias išnaudojimas yra prisidengus tikėjimo skraiste. Pajutus tokį vilką spraudžiantis tarp Kristaus avelių, reikia varyti lazda laukan, reikia šaukti ir rėkti, kad aviją apsaugojus, kad kurias aveles nesudraskytų. Aš laikau nedoru daiktu šelpti aiškų sukčių ir apgaviką, nes tokiu būdu tik padrąsinsime nedorėlius toliau savo amatą varyti".

Ir Kristus su virvagaliu išvarė prekiautojus iš šventyklos. Palaimintasis be didelių įvadų nurodo Kristų kaip pavyzdį, kurį jis sekė visu rūpestingumu. *Vedamosios Minties* 11 skyrelyje sako: „Tesiekia tobulybės sekdamos Viešpatį Jėzų Kristų, kuris yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Teįsižiūri į Jo asmeninį privatų gyvenimą, lygiai viešą, apaštališką skirtą maldai ir darbui, atgailai ir aukai. Įsirašyk į savo širdį Jo poelgius ir darbus: Jo nuolankumą žmonėms, malonumą mokiniams. Jo gailestingumą vargšams, kuriuos laikė tartum savo šeimos nariais."

Čia viskas apsvarstyta žmogiškai. Tai praktiško proto šakotumas, kuris gali daug ką suimti, sugrupuoti ir sudėti ant Dievo altoriaus, didesnei Jo garbei. Čia Palaimintasis reiškiasi kaip tikras „Dievo gėrybių ekonomas". Veltui nieko nebarstyti. Čia sužiba sumanumas, darbštumas, organizuotumas, apsvarstytas

darbų planas. Visos natūraliosios dorybės naudojamos Dievo garbei, Bažnyčiai, žmogaus sielos išganymui. Užtat tos dorybės buvo tokios mielos, patrauklios. Atrodo, Palaimintojo natūraliųjų dorybių laukas toks platus, kad kiekvienas gali atrasti progų praktikuoti, nes kaip pats sako: „reikia pradėti nuo maža ko". O to „mažo ko" pilnos mūsų dienos ir būtų pilnos rankos, jei tik imtume.

Palaimintasis visa tai įsigijo nebe pastangų. Jis to siekė su dideliu kruopštumu, kad dorybės būtų spalvingos ir tikros.

Kai skaitai *Užrašus* ir *Vedamąją Mintį*, junti, su kokiu akylumu jis žvelgė į Kristų ir Jo elgesį. Vienoj vietoj sako: „Teesie tavo išmintis, galvosena bei pastangos apie Jį mąstyti, kad įgautum daugiau noro Jį sekti bei pamilti. Taip mąstydama ir studijuodama naudingiausiai praleisi laiką, nes rūpinsiesi pačiu Viešpačiu Jėzumi Kristumi". Šitas sekimas Kristumi nuspalvino ir keitė jo prigimtines dorybes. Visos prigimtinės savybės surikiuotos tarsi sumūrytos Kristuje. Įdomu ir nuostabu, kad jo užrašuose nėra skundo savo ligotumu. O fiziniai skausmai jo nepaliko visą gyvenimą.

Atrodo, jis privengė ir to paprasto pasidalinimo, o kasdienos nepatogumus kėlė ne tik kantriai, bet giedriai, atgailos dvasia. Nedrumstė aplinkos teisėtais pasiskundimais, kasdien kęsdamas ligos skausmus, nesinaudodamas išimtimis. Tačiau kitiems lengvindavo vienu ar kitu būdu.

1913 m. rugsėjo 23 d. kun. J. Novickui rašo: „Kai pajunti pailsęs rūpinkis pailsėti, ilgiau tesėsi dirbti ir gal dar darbas bus geresnis. Kitų kunigų pašaipų nėra ko labai žiūrėti, žinia, kad visuomet uolumą pajuokia, o kai kada net persekioja". Palaimintojo reikalavimai sau buvo nuostabiai maži. Vienas asmuo, stebėjęs įvykį, pasakoja (rodos, tai buvo Čikagoje 1926 m. Eucharistinio Kongreso proga, kai Palaimintasis buvo ten nuvykęs): „Kartą Arkv. pavėlavo pietų. Atėjęs į valgomąjį, rado jį tuščią, visi pavalgę ir išėję. Jis paėmė savo lėkštę, pasirinko likučių nuo pavalgiusių lėkščių, atsisėdo į savo vietą, užvalgė ir išėjo. Patarnautojas stebėjo pro durų plyšelį ir nedrįso įeiti". Save pamiršdamas, pasitikėdamas Dievo Apvaizda, vis degė noru aukotis, kuo daugiau dirbti Dievo garbei, kartu išugdė savyje tokią ramybę, kuri spindėjo jo veide ir visame gyvenime. Jo užrašuose daug vilties, ryžto pasitikėjimo Dievo talka. Jis atvirai žvelgė į žmogiškas silpnybes ir reikale tai primena sau ir kitiems. *Užrašų* 21 psl. sako: „Taip žmogus linkęs savo ateitį nuo visokių negandų apsaugoti, taip ima noras save nuo visokių nelaimių apdrausti, užhipnotizuoti."

1913 m. rugsėjo 29 d. vienam asmeniui rašo: „Man rodos tamstos abejonės pareina, kad tamsta dar vis per daug savimi gyveni, apie savo asmenį kaip apie kokią

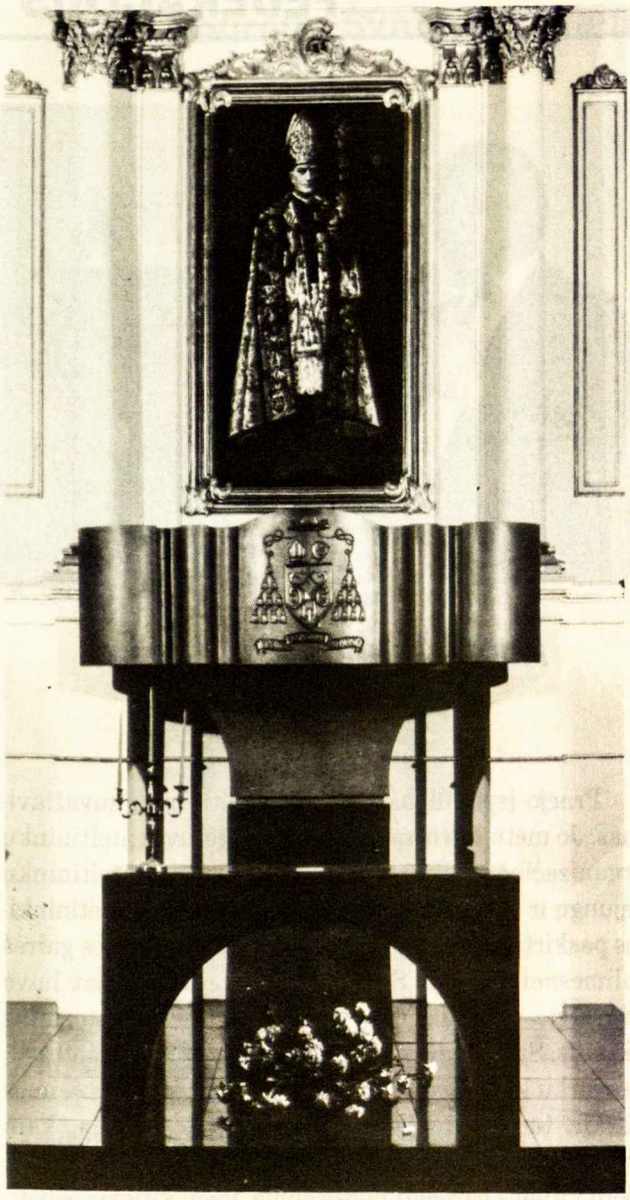

Palaimintojo arkivysk. Jurgio Matulaičio altorius Marijampolės bažnyčioje.

ašį sukiesi. Norėtum palyginant į kokį banką įdėti save ir gyvenimą, kad tamstos „aš" nežlugtų, kad koks prietykis neištiktų. Kad tas „aš" kuo daugiau palūkanų atneštų."

Palaimintajam „aš" kaip ir neegzistavo. Jis tą „aš" buvo taip aptvarkęs, kad savęs kaip ir nematė. Tik asmuo, aptvarkęs savo „aš", gali iš širdies gilumos sakyti: „Duok Dieve, kad mes būtume pagauti tos vienos didelės minties — Bažnyčiai dirbti, vargti, kentėti, kad Bažnyčios kentėjimai vargai ir žaizdos, būtų mūsų vargai ir žaizdos. Kad sudegčiau kaip ta žvakė ant altoriaus Dievui, Bažnyčiai ir visai žmonijai".

O Palaimintasis Arkivyskupe, visų mūsų dvasinis Tėve, įkvėpk mums savo dvasios!

FEDERACIJOS VADAS PRANEŠA

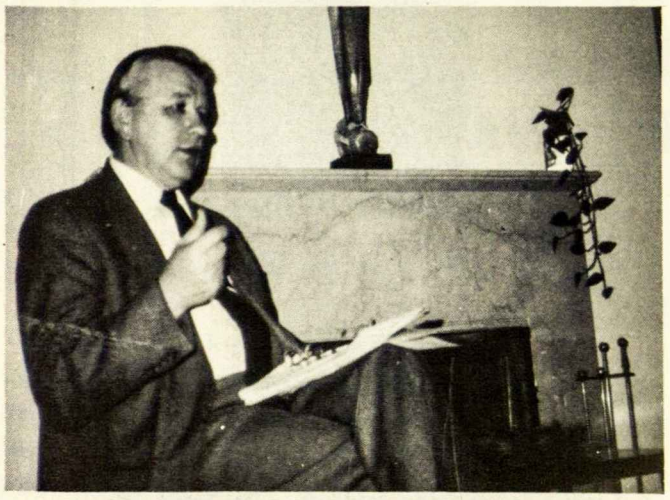

Ateitininkijos uždaviniai tėvynėje ir svetur

Praėjo įspūdingas Lietuvos ateitininkų suvažiavimas. Jo metu buvo apipavidalinta Lietuvos ateitininkų organizacinė struktūra, sudarytos Lietuvos ateitininkų sąjungų ir Federacijos vadovybės, išryškinta ateitininkijos paskirtis dabartinėje Lietuvoje bei nusakytos gairės tolimesnei veiklai. Suvažiavimo metu taip pat buvo pažvelgta į ateitininkiją per ideologinius ir istorinius akinius. Šis suvažiavimas parodė, kad visi ateitininkai, nesvarbu kur begyventų, yra tos pačios idėjinės šeimos nariai, todėl privalome elgtis ir dalintis taip, kaip pridera darnioje šeimoje. Vieni kitus turime suprasti, vieni kitiems parodyti nuoširdumą, vieni kitiems padėti. Išeivija į tą šeimą ateina su laisvėje išbandytomis veiklos formomis, su ideologinio, dvasinio bei auklėjamo turinio knygomis; Lietuvoje esantieji ateina su kovos ir pasišventimo dvasia, su savo giliu tikėjimu, užgrūdintu vargų ir kančių.

Lietuvos ateitininkų suvažiavimas pasėjo doros, gėrio ir grožio sėklą lietuvių tautos dirvoje — Lietuvos jaunimo širdyse. Bet mes gerai žinome, kad pasėtas grūdas reikalauja daug priežiūros, daug pastangų iki išauga, pribręsta ir duoda gausų derlių. O kad būtų užtikrintas ateities derlius, turime vieningai įsijungti į vietos ir laiko iššaukiamų uždavinių atlikimą. Ateitininkai Lietuvoje, vadovaudamiesi ateitininkų principais, aktyviai jungiasi ir dalyvauja Lietuvos nepriklausomybės atstatymo darbuose. Tai šventa pareiga, kurią jie gerai supranta ir uoliai vykdo. Tuo pačiu jie su meile ir pasišventimu jungiasi į Lietuvių tautos dvasinio atgimimo darbus.

Šioje istorinėje valandoje išeivijoje gyvenantys ateitininkai negali likti tiktai pasyviais stebėtojais. Mes turime apeliuoti į laisvojo pasaulio valstybių sąžinę, dalyvauti viešosios opinijos formavime, užtikrinti, kad Lietuva netaptų „geresnio ir švelnesnio pasaulio" politikos auka. Mes turime prisidėti prie Lietuvos dvasinio atgimimo. Ateitininkija vėl turi būti krikščioniškosios kultūros puoselėtoja mūsų tautoje. Tauta be dvasinių vertybių yra tartum upė be gyvybinių šaltinių.

Turime atsiminti, kad mūsų gyvenimas užsienyje nesibaigia su nepriklausomybės atstatymo paskelbimu. Mes ir toliau turime likti tautai atspara, užuovėja, visokeriopos pagalbos šaltinis, artimas brolis ar sesuo. Tauta laukia iš mūsų dvasinės, moralinės, ideologinės ir medžiaginės paramos. Norint užtikrinti šią paramą ilgesniam laikui, reikia ir toliau auklėti savo jaunimą, kuris būtų dvasiniai stiprus, tautiniai sąmoningas, moraliai sveikas ir broliškai nuoširdus. Mūsų sąjūdžio veikla užsienyje neprarado savo prasmės, ji tik įgavo dar vieną veiklos dimensiją — tautą, kuri pradeda sunkų savarankiško gyvenimo kelią.

Apie vasaros stovyklas

Stebint atbundančią gamtą, mūsų mintys vis labiau krypsta artėjančios vasaros link. Vasaros, kurios metu nemažas skaičius jaunimo vyks į Lietuvą dalyvauti dainų ir tautinių šokių šventėje, paatostogauti, patobulinti lietuvių kalbą, dalyvauti vasaros stovyklose su Lietuvos ateitininkiškuoju jaunimu. Nebejotina, kad turėsime progos pabendrauti su jaunaisiais svečiais, besilankančiais Amerikoje. Suteikime jiems brangią dovaną — progą dalyvauti ateitininkiško jaunimo vasaros stovyklose Amerikoje. Šiose stovyklose, šalia pabendravimo su laisvojo pasaulio jaunimu, svečiai turės progos susipažinti su laisvojo pasaulio stovyklavimo programomis bei metodika. Jie galės pasisavinti ir prisitaikyti tai, kas tinkama stovyklose Lietuvoje. Tokie pasikeitimai yra reikšmingi ir jiems, ir mums.

Tad svarbu jau dabar atkreipti dėmesį į numatytas vasaros stovyklų datas. Panaikinkime visas kliūtis, kurios galėtų sutrukdyti išeivijos jaunimui dalyvauti šiose vasaros stovyklose. Nei darbas, nei atostogos, nei sportas neturėtų užstoti kelio į poros savaičių stovyklavimą. Mes, tėvai ir seneliai, privalome skatinti savo vaikus bei vaikaičius, kad jie stovyklose dalyvautų. Raginkime, kad jie ne tiktai dalyvautų, bet

sutiktų vadovauti savo jaunesniesiems broliukams ir sesutėms.

Šių metų vasaros stovyklos įvyks tokia tvarka: Jaunųjų Ateitininkų sąjungos (JAS): liepos 1-15 d. (Dainavoje).

Moksleivių Ateitininkų sąjungos (MAS): liepos 22 rugpj. 5 d. (Dainavoje).

Studentų Ateitininkų sąjungos (SAS): rugpjūčio gale (Dainavoje).

Ateitininkų Sendraugių sąjungos (ASS): liepos 15-22 d. (Dainavoje) ir (Kennebunkporte).

Ateitininkų Federacijos studijų savaitgalis (Dainavoje): rugpj. 31 — rugsėjo 3 d.

Lietuvos ateitininkai yra taip pat numatę ruošti keletą vasaros stovyklų. Stovyklų naudingumas ir svarba mums yra pilnai suprantama. Stovyklų planavimo bei pravedimo darbuose jiems būtų naudinga išeivijoje išugdytų jaunųjų vadovų patirtis. Šią vasarą nemažas skaičius tokių jaunuolių ruošiasi vykti į Lietuvą. Būtų prasminga įtraukti juos į talką Lietuvos ateitininkams. Kol kas nei stovyklų datos, nei prašomos pagalbos turinys nėra žinomas. Artimu laiku tikimės gauti smulkesnių informacijų. Šiuo metu kreipiamės į Lietuvon vykstantį ateitininkų jaunimą su prašymu: painformuokite Ateitininkų Federacijos valdybą apie kelionės planus. Žinodami vykstančiųjų planus, galėsime tiksliau suderinti kelionės maršrutą su Lietuvoje ruošiamomis vasaros stovyklomis. Savo viešnagės planuose palikite laiko ir Lietuvos ateitininkams. Jūsų pagalba jiems yra ir bus reikalinga. Už jūsų dėmesį dėkoja Lietuvos ateitininkai ir Ateitininkų Federacijos valdyba.

Knygų siuntimas Lietuvon

Vysk. Pr. Baltakio iniciatyva organizuojama gausi religinio, ideologinio bei pasaulėžiūrinio turinio knygų siunta palankiomis ir patikimomis sąlygomis. Vyskupas kviečia visas organizacijas pasinaudoti šiuo knygų persiuntimo būdu. Lietuvoje religinio, ideologinio bei rimto pobūdžio knygų trūkumas yra didelis. Lietuvos ateitininkai laukia įvairios paramos, bet labiausiai rimto ir auklėjančio turinio knygų. Ateitininkų Federacijos Valdyba su dėkingumu priėmė vysk. Pr. Baltakio kvietimą ir įsijungė į šį knygų persiuntimo žygį. Tad kreipiamės į visus ateitininkus ir prašome paaukoti vertingų knygų Lietuvos ateitininkams. Knygas prašome siųsti Ateitininkų Namų adresu 1220 Main Str., Lemont, IL 60439. Knygos turi pasiekti Ateitininkų Namus ne vėliau, kaip šių metų gegužės 31 d. Už jūsų dosnumą reiškiame gilią padėką.

Žiburėlių Šventoji savaitė

Verbų sekmadienis

Žmonės džiaugės,
Palmes klojo —
Jėzus gatvėmis
Prajojo.

Jėzau, jok
Per mūs žemes —
Žalias verbas
Klosim mes.

Didysis Ketvirdadienis

Jėzus ruošia
Vakarienę
Paskutinę.

Duoda valgyt
Savo duoną
Kasdieninę...

Ir pakeičia
Duoną šventą
Sakramentu.

Didysis Penktadienis

Kryžius kietas ir aštrus,
Jėzus miršta už visus.

Ir pakeltas jis aukštai,
Meldžiasi už mus karštai:

Tėve mūsų, jiem atleisk
Ir geriem užaugti leisk!

Velykos

Jau ir Jėzus
Po nakties
Prisikėlė
Iš mirties.

Jėzau, prašom
Į svečius —
Tu pašventink
Margučius.

Žodžiai kun. St. Ylos
iš *Žiburėlių maldos* (paruošė ir išleido Dievo Motinos Nuolatinės Pagalbos parapija, Cleveland, Ohio).

KAIP RAŠYTI KORESPONDENCIJAS

„Ateities" redakcija labai džiaugiasi ir didžiuojasi, kad šio numerio „Mūsų veiklos" skyrius gausiai pripildytas korespondencijų beveik iš visų vietovių, kur tik veikia ateitininkai. Iš tikrųjų šiame numeryje rasite aprašytą Lietuvos, Australijos, Vokietijos ir Amerikos at-kų veiklą. Ar jūsų kuopa nepasirūpino atsiųsti bent kelių eilučių? Kodėl?

Tarp pasiteisinimų dažnai išgirstame ir tokį: korespondencijų į „Ateitį" nesiunčiame, nes žurnalą skaito viso pasaulio (ypač Lietuvos) ateitininkai, o mūsų kuopoje nėra gerai rašančių, nedrįstame... Kad šiam pasiteisinimui „pamuštume kojų", čia spausdiname 4 pagrindinius klausimus, kuriuos turi atsiminti kiekvienas, rašantis korespondenciją: KAS, KUR, KADA, KĄ (veikė)?

1) **Kas?** Labai svarbu tiksliai parašyti ne tik kuopos, draugovės ar skyriaus vardą, bet taip pat žmonių, bet kuriuo būdu dalyvavusių programoje, valdyboje, renginyje, vardus ir pavardes. Redakcija negali patikrinti, ar pavardė teisinga, ar kuris svarbus asmuo nepraleistas. Tai korespondento atsakomybė. Tą patį galime pasakyti ir apie nuotraukas. Reikia tiksliai išvardinti visus žmones (nebent grupė labai didelė). Taip pat gera, kai pažymima fotografo pavardė.

2) **Kur?** Reikia pažymėti, kur renginys vyko, kur kuopa veikia: pvz., Jaunimo centre, Ateitininkų namuose, parapijos salėje, Čikagoje, Toronte, Vilniuje ir t.t. Pasitaiko, kad turime dvi (ar daugiau) kuopas tuo pačiu vardu, veikiančias atskiruose miestuose, todėl reikia pažymėti pvz., kad Kun. A. Lipniūno kuopa, veikianti Čikagoje; Karaliaus Mindaugo Detroito moksl. at-kų kuopa ir t.t.

3) **Kada?** Laikraštyje ar žurnale išspausdinta korespondencija tampa veiklos istorijos dalis, todėl būtinai reikia pažymėti, kada įvyko aprašomasis įvykis (susirinkimas, minėjimas, stovykla), nes tarp įvykio ir jo aprašymo išspausdinimo gali praeiti nemažai laiko. Pvz., Čikagos sendraugių at-kų skyrius vasario mėn. 23 d. suruošė N. Sadūnaitės knygos sutiktuves; Prez. A. Stulginskio kuopos susirinkimas buvo kovo 9 d. ir pan.

4) **Ką?** Kai jau pažymime pirmuosius tris svarbius korespondencijos punktus, tuomet trumpai aprašome patį įvykį: susirinkimą minėjimą, šokius, iškylą, susikaupimo dieną ir t.t. Žinoma, nebūtina korespondenciją rašyti, atsakant į klausimus čia pateikta tvarka. Svarbu, kad kiekvienas paminėtas.

Nereikia ilgo aprašymo, jeigu tai sudaro rašančiam sunkumų. Kelios eilutės su tikslia informacija yra svarbesnės už kelių puslapių tuščią „plepėjimą".

Nereikia taip pat per daug pasitikėti savo atmintimi, nes ne kiekvienas gali įvykį aprašyti tą pačią dieną, o po kiek laiko lengva pamiršti net labai svarbius dalykus. Jeigu žinome, kad reikės rašyti korespondenciją, pasiimame į renginį popieriaus, pieštuką ir pasižymime vieną kitą kalbėtojo mintį, atlikėjų pavardes, įvykių eigą, savo įspūdžius. Jeigu įmanoma, gaukime susirinkimo darbotvarkės kopiją, renginio programą (jei nėra išspausdintos, pranešėjas paprastai turi programos eigą). Yra gera korespondencijos rašymą neatidėlioti, o rašyti kiek galima greičiau, kol įspūdžiai neišblukę.

Mes pratę matyti, kad kiekviena kuopos valdyba turi korespondentą, įpareigotą aprašinėti visų metų veiklą. Tai nelengvas uždavinys vienam asmeniui (nebent pasitaikytų labai talentingas, mėgstantis rašyti). Kur kas geriau, kad kiekvieną susirinkimą, įvykį ar renginį būtų iš anksto paprašytas aprašyti vis kitas kuopos narys, arba net du asmenys kartu. Vieniems pavyks geriau, kitiems prasčiau, bet bent visi bus pratinami rašyti (neperkraunant darbu nei vieno).

Ir dar viena pastaba. Nereikia per daug rūpintis gramatikos ar sintaksės klaidomis rašinyje.

Savaime suprantama, kad turime stengtis savo mintis išreikšti tiksliai ir be klaidų. Tačiau redakcijos pareiga rašinį peržiūrėti, ištaisyti ir tik po to spausdinti. Redakcija taip pat turi teisę rašinį trumpinti, kai kurias dalis išbraukti, žodžiu — perredaguoti. Labai vertinga kiekvienam korespondentui atidžiai perskaityti savo išspausdintą rašinį ir palyginti su pasilikta originalo kopija, kreipiant ypatingą dėmesį į ištaisytas klaidas. Tuo būdu bus tikrai iš klaidų mokomasi.

D. B.

KNYGOS-LEIDINIAI

Nijolė Sadūnaitė
GEROJO DIEVO GLOBOJE
Išleido ,,Ateities'' leidykla 1989 m.
Spaudė ,,Draugo'' spaustuvė Čikagoje
Viršelis Nijolės Palubinskienės
103 psl., kaina nepažymėta
Knyga gaunama pas platintojus ir ,,Ateities'' leidykloje: 4036 W. 91st. Place, Oak Lawn, IL 60453

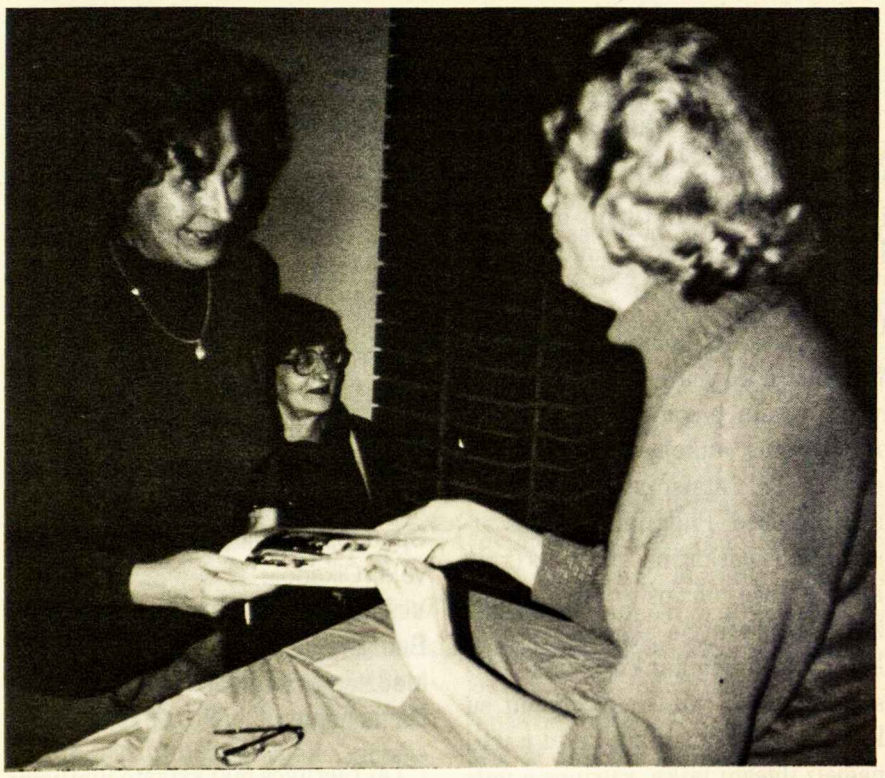

Nijolei Sadūnaitei ,,Ateities'' redaktorė įteikia naują žurnalo numerį ,,Gerojo Dievo globoje'' knygos sutiktuvėse š.m. vasario 23 d.

Man teko didelis rūpestis: apibūdinti Nijolės Sadūnaitės knygą *Gerojo Dievo globoje,* išleistą ,,Ateities'' leidyklos 1989 m. Tai antroji N. Sadūnaitės atsiminimų dalis. Pirmoji — *KGB akiratyje* tos pačios leidyklos išleista 1985 m. Pati autorė knygas parašė kitais pavadinimais: *Kaip patekau į KGB objektyvą* ir *Penki metai Gerasis Dievas slepia mane nuo KGB objektyvo.* Tuos pavadinimus čia primenu ne vien todėl, kad juos žinojau dar gyvendama Lietuvoje, bet ir dėl to, kad jie sieja abi knygas. Antroji yra pirmosios tęsinys.

Knygoje *Gerojo Dievo globoje* yra 103 puslapiai. Iš jų 20 skirti Vytauto Skuodžio straipsniui apie autorę. Prisiminimai suskirstyti į septynis skyrius ir apima laikotarpį nuo 1982 iki 1987 metų. Tokia knygų struktūra daro jas lengvai skaitomas ir tuo išvengta nuobodoko chronologinio pasakojimo. Be to, fragmentinis pasakojimas aprėpia platesnius gyvenimo aspektus. Manau, kad tik toks būdas yra geriausias dar gyviems atsiminimus rašyti. Vakar diena dar tokia gyva, dar tiek daug smulkmenų atmintyje. Labai sunku rašyti taip, kad svarbūs dalykai būtų pirmiausia pabrėžti. Viskas dar atrodo svarbu, netgi jausmai, išgyventi sunkiose gyvenimo situacijose, netgi gamtos vaizdai, kurie taip pat padeda arba pasunkina išgyvenimus.

Nijolė Sadūnaitė į KGB objektyvą pateko jau pasiruošusi sunkiausiems išbandymams, grūdinta nuo pat vaikystės, kai buvo persekiojama jos šeima, o vėliau ir ji pati, kai ankstyvoje jaunystėje pasiryžo ginti tiesą, kad ,,Dievas yra kiekvieno žmogaus laimės šaltinis ir be Jo nėra gyvenime tikro džiaugsmo'' (psl. 89). KGB akiratyje visa šeima buvo nuo pat okupacijos pradžios, o į objektyvą Nijolė pateko, norėdama padėti apginti tikinčiųjų teises Lietuvoje.

Nijolė Sadūnaitė ėjo pasišventimo keliu, darė, ką sąžinė liepė ir nesidairė, ar jai kas padės, ar atsimins. Lietuvos Helsinkio grupės nare ji tapo tik 1988 m. gruodžio mėn., kai savo veikla žmogaus teisių ir laisvių gynimu jau tapo legenda (V. Skruodžio teigimu). Kol Nijolės pasiaukojimas neapėmė visos Lietuvos, KGB tenkinosi vien epizodiniais veiksmais. Bet dabar Nijolė tapo kaip krislas akyje. Prasidėjo nuolatinis persekiojimas, teismas, tremtis, sugrįžimas į Lietuvą. Skaitę arba tie, kurie skaitys ir pirmąją knygą, gali įsitikinti, koks sunkus ir garbingas buvo šis aukos Dievui ir žmonėms kelias. Skaitytojas turi irgi būti labai jautrus tėvynei ir žmonėms, kad pajustų, kas atsiminimuose yra tarp eilučių, nes Nijolė savo išgyvenimų nepasakoja. Jos atsiminimai yra tik faktai. Pasakojimas gyvas, persmelktas autorės temperamento, o mačiusieji Nijolę dar įžvelgs ir jos nuoširdžią šypseną.

Šviesi Nijolės šypsena užsiliko ir mano atmintyje iš pirmojo mūsų susitikimo, kai ji, tik ką grįžusi iš tremties, aplankė mus, kaip lankydavo ir visas kalinių šeimas. Nijolė švytėjo džiaugsmu, kad Lietuvoje, kaip ji sakė, rado atgimimą. Pastebė-

LIETUVOS NACIONALINĖ M[illegible]DO BIBLIOTEKA

jo, kad bažnyčios pilnesnės, kad jose daugiau jaunimo, negu prieš ją areštuojant. Pasakojo kaip ji lipo į medį paguosti greta kenčiančius sąžinės kalinius... Man buvo sunku įsivaizduoti, kaip ji galėjo į tuos medžius įsiropšti; jie tokie dideli ir be šakų apačioje. Kai teko eiti pro šalį, spėliojau, kuris galėtų būti Nijolės medis? O štai dabar matau ją tokią vikrią, besišypsančią ir nusprendžiu, kad kaip voverėlė įsliuogdavo...

Dėl žmogaus laisvių ir teisių N. Sadūnaitė kovoja visada ir visur. Ji visur randa paguodos ir pagalbos reikalingus, aukojasi, save užmiršdama. Tai atsispindi ir jos atsiminimuose. Pagaliau ir šiuos atsiminimus paskatinęs motyvas (kaip autorė rašo 55 psl.) buvo noras žmonių atmintyje išsaugoti kartu kalėjusių taurių kankinių auką. Atsiminimuose ji mini daug žmonių, su kuriais teko gyvenimo keliu kartu paėjėti ilgesnį laiką, kuriuos ji pati susirasdavo, kad sutvirtintų, paguostų ir padėtų.

Labai gerai autorė ir knyga apibūdinama įvadiniame V. Skuodžio straipsnyje. Kiekvieną perskaičiusį ši knyga paveiks kitaip. Vienų tautinį susipratimą pažadins, kaip lietuviškos kilmės prancūzų aktoriams Karolinai Masiulytei-Paliulienei ir J. Ch. Monèiui; kitiems padės geriau suprasti tėvynėje likusių brolių ir sesių gyvenimą, padės rasti atsakymą į taip dažną klausimą, kuo galima prisidėti prie Lietuvos išlaisvinimo. Įžvalgesnis skaitytojas gal pastebės ir ateities perspektyvą. Kiekviena knyga praturtina, o ši dar įkvepia. Ji parodo, ką gali nuveikti su Dievo pagalba žmogus nelygioje kovoje. „Tebus nors lašas kitų naudai", — bet juk lašas po lašo ir akmenį pratašo... „Ir dėl to, kad kitiems būtų nors kiek lengviau, esu viskam pasiryžusi — ne tik karceriui, bet ir mirčiai", — rašo Nijolė (*KGB akiratyje,* 97 psl.).

„Ateities" leidykla pasirūpino knygą gražiai išleisti, gavo iliustracijų, netgi rankraščio faksimilę. Tik turiu ir keletą pastabų. Pasitaiko apmaudžių korektūros klaidų, 37 puslapyje šiek tiek redaguotinas tekstas. Tačiau baigdama dar kartą noriu pabrėžti šių gyvų atsiminimų, leidyklos dar papildytų ir dokumentų tekstais, labai didelę reikšmę ne tik dabar, bet ir visados, kol bus gyva Lietuva.

Irena Skuodienė

ATSIŲSTA PAMINĖTI

600 LIETUVOS KRIKŠTO JUBILIEJUS,
redagavo Juozas Baužys
Išleido Lietuvos krikščionybės komitetas 1989 metais
Spaudos darbai „Draugo" spaustuvėje, Čikagoje
Viršelio projektas ir paruošimas Onos Baužienės
Medžiagą paruošti talkino Jadvyga Damušienė

Tai Lietuvos 600 krikšto jubiliejui paminėti apžvalginis leidinys. Knygoje dokumentinė medžiaga: popiežiaus, Lietuvos vyskupų laiškai, keletas straipsnių, arkiv. Matulaičio palaimintuoju paskelbimas, kardinolo Vincento Sladkevičiaus paskyrimas, gausūs, įvairiose vietose vykusių minėjimų aprašymai ir kita medžiaga. Daugybė nuotraukų. Leidinys turi 315 psl., didelio formato. Kaina 12 dol.

•

Nauji JAV LB Švietimo tarybos leidiniai

Nijolė Jankutė
KARILĖ IR JOS DRAUGAI
Čikaga, 1990, 58 psl. su žodynėliu gale, Kaina 7 dol.

Knygelė didelio formato, stambiu šriftu — lengva skaityti pradedantiems ir pirmųjų skyrių mokiniams. Visi trys skyreliai: „Karilė svečiuose", „Karilė ir pabėgėliai", „Mėlynas svečias" jau buvę spausdinti „Eglutėje". Iliustruota Ados Sutkuvienės piešiniais (taip pat perspausdintais). Knygutė patraukli, pasakojimas lengvas ir įdomus. Tai geras įnašas į mūsų vaikų skaitinių lentyną.

•

LIETUVOS ISTORIJOS RAIDA — lankstinukas.
Paruošė Gražina Sturonienė. Spaudai paruošė Petras Aleksa; išleistas 1990 m. Čikagoje. Kaina 1 dol.

Abu minėtieji leidiniai išleisti su Lietuvių Fondo parama.

•

Adelė Jonušaitė-Abromaitienė
NYKŠTUKŲ MOKYKLA
Iliustravo Vanda Aleknienė
Spaudė M. Morkūno spaustuvė, Čikagoje, kaina 3 dol., 63 psl.

Tai kiek anksčiau išleista skaitinių knygelė vaikams, didelio formato, patraukliomis, spalvotomis iliustracijomis. Joje 17 trumpų, sklandžių pasakėlių. Artėjant vasarai, įsigykime šiuos Švietimo tarybos leidinius savo mažiesiems, kad jie atostogų metu nepritrūktų gerų lietuviškų skaitinių.

Leidiniai gaunami pas platintojus ir JAV LB Krašto valdybos Švietimo taryboje, 2711 West 71st Street, Chicago, IL 60629 (USA).

Pažinkime savuosius poetus ir rašytojus

Ateitininkų organizacija visuomet pasižymėjo ir tebepasižymi kūrybingumu. Savo narių eilėse turėjome ir tebeturime iškilių poetų ir žymių rašytojų, praturtinusių mūsų tautą neįkainuojamais dvasiniais lobiais. Besisukinėdami savo kasdienybėje, kartais užmirštame šiuos kilniuosius savo organizacijos ir tautos narius. Todėl, pradedant šiuo *Ateities* numeriu, mėginsime su jais iš naujo bent trumpai susipažinti, juos prisiminti ir pasidžiaugti. Žinoma, pirmoje eilėje kreipsime dėmesį į tuos, kurie tebėra mūsų tarpe. Daugumas jų ir savo pirmuosius kūrybinius žingsnius pradėjo *Ateityje* (arba, kitaip sakant, *Ateities spinduliuose).* Tikimės, kad šių kūrėjų pavyzdys paskatins jaunimą daugiau kurti. Seriją pradedame **Kaziu Bradūnu.**

Turime naują Ateitininkų Federacijos Tarybos pirmininkę

Galbūt kai ką nustebino sveikintinas ir įdomus reiškinys ateitininkiškoje veikloje: Federacijos Tarybos pirmininke išrinkta moteris – Birutė Bublienė.

B. Bublienė (Baltrušaitytė) šiuo metu gyvena Detroito apylinkėse (Bloomfield Heights, Michigan). Jos pavardę ir asmenį dažnai sutinkame ateitininkų veiklos sūkuriuose. Ateitininkė ji nuo jauniausių dienų, aktyviai įsijungusi į moksleivių, studentų, o vėliau ir sendraugių veiklą. Dažnai ėjusi pareigas vienos

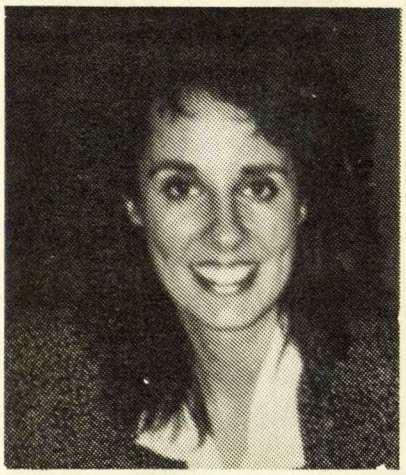

Birutė Bublienė

ar kitos sąjungos valdyboje, gerai susipažino su veikimo sąlygomis, reikalavimais ir problemomis. Daugelį metų (iki 1989) buvusi Detroito jaunių ir jaunučių kuopelės globėja, JAS centro valdybos narė (pirmininkė trejus metus), nuo 1984 m. išrinkta į Ateitininkų federacijos valdybą. Trejus metus B. Bublienė, drauge su dr. A. Norvilu, ruošusi atkų studijų dienas Dainavoje; su J. Udriene ir dr. R. Kriaučiūnu priklauso ideologijos komisijai, kuri ruošia vadovą moksleiviams ateitininkams. Yra paruošusi knygelę pagal jaunučių programą.

Šios veiklios ir energingos ateitininkės kelias į Tarybos pirmininkės vietą buvo maždaug toks. 1988 m. įvykusiuose Federacijos rinkimuose buvo išrinkta 14 asmenų, kurių tarpe ir B. Bublienė. Pirmajame Tarybos posėdyje (1989 m. vasario mėn.) į Tarybos Prezidiumą išrinkti: dr. V. Vygantas, B. Bublienė ir dr. J. Čuplinskienė. Tais pačiais metais Birutė išrinkta Prezidiumo pirmininke.

Naujoji Tarybos pirmininkė atsineša daug naujų minčių ir sumanymų at-kų veiklai stiprinti, gyvinti, labiau ją jungti su atgimusia Lietuvos ateitininkija, kurios Atkuriamajame suvažiavime jai pačiai teko dalyvauti. Ji tvirtai tiki, kad „taryba, valdyba ir sąjungos turėtų visapusiškai stengtis atsinaujinti savo kasdieniniame gyvenime bei organizacinėje veikloje ir įprasminti mūsų šūkį *Visa atnaujinti Kristuje!"*

Birutės Bublienės adresas: 5190 Longmeadow, Bloomfield Heights, MI 48013; tel. 313-646-8588.

• Čikagos studentai ateitininkai vėl suorganizavo Jaunimo Mišias kovo 3 d. Švč. Mergelės Marijos Gimimo parapijos bažnyčioje. Mišias koncelebravo keturi kunigai: parapijos klebonas Jonas Kuzinskas, Antanas Saulaitis, SJ, Ričardas Repšys, MIC ir Kastytis Ramanauskas, MIC. Įspūdingai giedojo, muz. Dariaus Polikaičio paruoštas, vyrų kvartetas, susidedąs iš Lino Kazlausko, Dariaus, Audriaus ir Mariaus Polikaičių. Mišiose dalyvavo ypač daug jaunimo iš Čikagos ir apylinkių.

• Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo paminėjimas ir maldos diena už Lietuvą įvyko š.m. kovo 18 d. (sekmadienį) Švč. Mergelės Marijos Gimimo parapijos bažnyčioje. Minėjimą organizavo LB Krašto valdyba su įvairių organizacijų atstovais. Iškilmingose pamaldose dalyvavo kard. Joseph Bernardin, vysk. Vincentas Brizgys, daug kunigų ir tūkstantinė lietuvių minia. Čikagos ateitininkai labai aktyviai pasireiškė iškilmių ruošime ir pačiose iškilmėse. Šv. Mišių metu lektoriai buvo Ramunė Kubiliūtė (mūsų redakcijos kolektyvo narė) ir Audrius Polikaitis, MAS centro valdybos pirmininkas. Po pamaldų įvykusiose demonstracijose (lauke) kalbėjo gen. Lietuvos konsulas

Demonstracijose kovo 18 d. iš k. A. Kleizienė, gen. Lietuvos konsulas V. Kleiza, dr. P. V. Kisielius ir Čikagos burmistras Richard Daley.

Vaclovas Kleiza, o programai vadovavo jaunasis dr. Petras Kisielius. Į minėjimą buvo atvykęs ir trumpai į susirinkusius prabilo Čikagos miesto burmistras Richard M. Daley. Miesto televizijos kanalai ir viešoji spauda labai teigiamai įvykį aprašė, pagarsino.

• Lietuvos Ateitininkų Federacijos pirmininkas prof. Arvydas Žygas kalbėjo Vilniuje 16-sios šventės minėjimo iškilmėse. Tarp kitų kalbėtojų buvo ir Gintė Damušytė, viešėjusi tuo metu Lietuvoje.

• Š.m. vasario mėnesį Čikagoje lankėsi brangi viešnia iš Lietuvos — Nijolė Sadūnaitė. Čikagos organizuota ir neorganizuota visuomenė stengėsi ją pamatyti, išgirsti ir pasikalbėti, todėl beveik visą mėnesį vyko įvairūs susitikimai, priėmimai. Čikagos ateitininkai taip pat pasinaudojo reta proga su N. Sadūnaite iš arčiau susipažinti. Svarbiausias renginys — Čikagos sendraugių skyriaus suruoštos Nijolės knygos *Gerojo Dievo globoje* sutiktuvės vasario 23 d. Jaunimo centre. Knygą išleido „Ateities" leidykla.

• Hamiltono ateitininkai kovo 4 d. suruošė religinį koncertą. Programą atliko smuikininkės Audra ir Rūta Balaitytės su Toronto „Sutartinės" choru.

• Toronte gyvai veikia jaunučiai ateitininkai, susirinkdami pora kartų per mėnesį — sekmadieniais po šv. Mišių Prisikėlimo parapijos posėdžių kambaryje. Jaunesniųjų grupei aiškinami bendri at-kų principai, o vyresnieji ruošiasi įžodžiui. Kuopos šventė numatoma birželio 2 d. kartu su Hamiltono jaunučiais.

• Toronte veikia moksleivių at-kų Stasio Šalkauskio vardo kuopa, kuriai sėkmingai vadovauja Studentų sąjungos centro valdybos pirm. Vytas Čuplinskas.

• Į Toronto ateitininkų veiklą įsijungė kun. Edmundas Atkočiūnas, neseniai atvykęs iš Lietuvos, buvęs Kretingos parapijos vikaras. Ateitininkiškasis jaunimas jo įnašu labai džiaugiasi.

• Detroito sendraugiai ateitininkai vasario 11 d. Dievo Apvaizdos parapijos patalpose suruošė susitikimą su D. Bindokiene ir supažindinimą su jos knyga *Lietuvių papročiai ir tradicijos išeivijoje.* Popietė labai gerai pavyko.

• Detroite veikia Karaliaus Mindaugo moksleivių at-kų kuopa, turinti apie 10 narių. Kuopos globėja yra Marija Jankauskienė, pirmininkė — Danutė Rugieniūtė.

• „Dainavos" ansamblis (veikiantis Čikagoje) kovo 25 d. Morton mokyklos salėje (Cicero mieste) pastatė Danutės Bindokienės dviejų veiksmų muzikinį vaidinimą liaudies temomis „Kai papartis žydi". Vaidinime pavaizduoti šienapjūtės ir Joninių papročiai.

• Ansambliui vadovauja muz. Darius Polikaitis (jis taip pat yra Studentų sąjungos centro valdybos vicepirm.). Ansamblio chormeisteris yra Audrius Polikaitis, Moksleivių at-kų centro valdybos pirmininkas. Vaidinime taip pat dalyvavo „Spindulio" šokėjų grupė, vadovaujama Rasos Poskočimienės. Kadangi „Spindulio" veiklos centras yra Lemonte, jo eilėse šoka daug Prez. Stulginskio moksleivių at-kų kuopos narių. Pažymėtina, kad „Dainavos" ansamblyje dainuoja nemažai Čikagos ir apylinkių ateitininkų, kurių tarpe yra ir Federacijos vadas J. Polikaitis.

• Putnamo Marijos Nekalto Prasidėjimo seserų rūpesčiu išleista šešių religinio turinio knygelių serija, taikoma 7-8 m. amžiaus vaikams. Knygelių pavadinimai yra: *Mano pirmoji maldaknygė, Jėzaus gyvenimas, Mano Mišių knygelė, Šventasis raštas, Rožančius, Dešimt Dievo įsakymų.* Knygelės skiriamos ne tik išeivijai, bet ir Lietuvai. Šį nelengvą projektą įgyvendino, ateitininkams gerai pažįstama, Putname centrinio namo vyresnioji ses. Ignė.

• Jaunųjų at-kų vasaros stovyklos vadovų kursai vyks balandžio 27-28 d. Ateitininkų namuose Lemonte. Kursuose reikia dalyvauti visiems jaunuoliams, norintiems dirbti stovykloje.

• JAS 1990 m. vasaros stovyklos tema: „Išeivių lietuvių gyvenimas ir veikia". Stovykla vyks liepos 1-15 d. Dainavoje.

• Niujorko sendraugių at-kų valdybą sudaro: J. Rygelis, P. Ąžuolienė, K. Norvila, A. Lukoševičius, G. Simokaitytė, A. Lukoševičiūtė ir L. Šatinskaitė. Š.m. veikla pradėta bendru senosios ir naujosios valdybos posėdžiu sausio 15 d.

• Kun. A. Lipniūno (Čikagos) moksleivių at-kų priešužgavėninis pobūvis įvyko vasario 24 d. — šeštadienį — Ateitininkų namuose Lemonte. Kaip jau kasmet įprasta, kuopos nariai suvaidino linksmą „operetę", paruoštą Rasos Poskočimienės, o po to buvo šokama, grojant „Žaros" orkestrui, ir vaišinamasi mamyčių pagamintais gardumynais.

• Rasa Poskočimienė (Šoliūnaitė) Vasario 16-sios demonstracijose-minėjime, įvykusiame vasario 16 d. Čikagos miesto centre (Daley Plazoje) vadovavo susirinkusiųjų dainavimui, pritardama akordeonu.

• Dr. Petras Kaufmanas, Sendraugių centro valdybos pirm., pereitų metų lapkričio pabaigoje lankėsi Lietuvoje ir dalyvavo Lietuvos at-kų atkuriamajame suvažiavime. Savo įspūdžius trumpai aprašė *National Review* dvisavaitiniame žurnale (1990.I.22, nr. 1), leidžiamame Vašingtone.

• Dr. Vaclovas Šaulys jau dešimti metai redaguoja Pasaulio lietuvių gydytojų žurnalą *Medicina*. Žurnalas spausdinamas Čikagoje, išeina 2 kartus per metus.

• Audronė Skrupskelienė (Kuolaitė) pereitų metų gruodžio 20 d. „Columbia SC" universitete apgynė disertaciją iš pedagogikos ir gavo daktaro laipsnį. Dr. A. Skrupskelienė yra veikli ateitininkė, šiuo metu Ateitininkų tarybai rašo „ateitininko vadovo paruošimo" vadovėlį.

• Arūnas Pemkus (1989 liepos mėn.) paskirtas specialiu asistentu JAV sekretoriaus pavaduotojui Žmogaus teisių skyriuje, JAV tarptautinių reikalų ministerijoje, Vašingtone. A. Pemkus yra buvęs Studentų at-kų sąjungos pirmininkas ir Čikagos kun. A. Lipniūno moksleivių kuopos pirm. Gimęs Čikagos priemiestyje, baigęs Northwestern un-te politinius mokslus ir rusų kalbą, magistro laipsnį buhalterijos-ekonomijos srity įsigijęs Georgetown un-te Vašingtone.

• Klivlande vėl pagyvėjo Maironio moksleivių at-kų kuopos veikla. Išrinkta nauja valdyba, kurią sudaro: R. Žiedonytė (pirm. 9, S. Beržinskas, V. Barzdukas ir M. Stungys. Kuopą globoja Lina Palubinskaitė.

• Rūtos Končiūtės-Saliklienės ir Edmondo Saliklio naujų giesmių filmo ir muzikos vakaronę suruošė Čikagos sendraugių at-kų skyrius Jaunimo centro kavinėje kovo 16 d. Filmo pavadinimas: „Pakeiski tamsą į šviesą".

• Ramunė-Sakalaitė-Jonaitienė pakviesta redaguoti moterų skyrių Toronte leidžiamuose „Tėviškės žiburiuose". Skyrius (vieno puslapio apimties, numatomas paruošti kas du mėnesiai) pavadintas „Moterų žiburiai". Naujajai redaktorei talkininkauja Aušra Karkienė ir Irena Ross. Pirmasis numeris pasirodė š.m. sausio mėnesį. R. Sakalaitė-Jonaitienė (kaip ir jos talkininkės) yra veikli ateitininkė. Ji taip pat skaitė paskaitą pereitų metų Studijų savaitėje Dainavoje, tema — „Išeivija dabartinių įvykių šviesoje".

Šypsenomis pasipuošusios lipniūnietės, iš. K. L. Gražulytė, E. Tuskenytė, S. Pulikaitytė, J. Pulikaitytė ir D. Ansevičiūtė.

Vasaros stovyklos

Daug išeivijos lietuvių jaunimo, o taip pat kai kurios tautinių šokių grupės, šią vasarą žada vykti į Lietuvą, į šokių ir dainų šventę. Šie įvykiai, be abejo, paveikė ir ateitininkų vasaros stovyklų planavimą. Dainavoje stovyklavimas numatytas šia tvarka: JAS (jaunųjų at-kų) stovykla bus liepos 1-15 d.; sendraugių — liepos 15-22 d.; MAS (moksleivių at-kų) — liepos 22 – rugpjūčio 5 d.

• **Kazys Bradūnas** gimė 1917 m. vasario 11 d. Alvito vls., Vilkaviškio aps. Gimnaziją baigė Vilkaviškyje 1937 m., studijavo lituanistiką Kaune, Vytauto Didžiojo un-te ir Vilniaus un-te; studijas baigė 1943 m. Rašyti poeziją K. Bradūnas pradėjo būdamas penktoje klasėje, kaip jis pats sako: „Ach, kas gi iš penktokų nėra didelis rašytojas, poetas ar dramaturgas!" Pirmasis jo eilėraštis buvo išspausdintas *Ateities spinduliuose* 1934 m. 4 numeryje. Tą eilėraštį („Debesėlis") persispausdiname prie šio straipsnelio. Mes esame pratę sutikti poeto Bradūno knygas su džiaugsmu ir pasigėrėjimu, pradedant *Svetimąja duona,* išleista Miunchene 1945 m., baigiant *Prierašais, (Ateitis* leidyklos išleista 1983 m.). Tų knygų išsirikiuoja netrumpa eilė, o kur dar pavieniai eilėraščiai, išbarstyti visoje mūsų spaudoje, antologijose? Taip ir sunku įsivaizduoti, kad pirmasis poeto bandymas nebuvo sutiktas išskėstomis rankomis. Iš tikrųjų *Ateities spindulių* redaktorius jo net nespausdino. Štai, ką kalba pats poetas apie pirmųjų savo eilėraščių likimą:

„Buvo gavėnia (1934 m.), bet pavasaris jau judino upelius, ir kasdien žąsų būriai lėkdavo šiaurėn. Išrenkam iš kelių mano tomų du eilėraščius — gavėnišką ir pavasarišką: „Golgotą" ir „Pirmąją žibutę". ...Dar sukertam lažybų. Aš sakau, kad netiks ir nespausdins nė vieno posmelio (širdy, žinoma, troškau, kad tik taip nebūtų). Juozas (Gražulis) gynė, kad bent vienas posmelis bus išspausdintas. Lažybų pagrindas buvo 1 lito kapitalas.

Prasidėjo *Ateities spindulių* trečiojo numerio laukimas. Ir namie, ir klasėj iš galvos neišeidavo išsiųstieji eilėraščiai. ...Pagaliau vieną dieną, po ilgosios pertraukos grįžęs klasėn, randu ant suolo gulinčius mėlynais viršeliais naujus *Ateities spindulius.* Paimu. Bet atversti bijau. O gal nebus? Stebiu kitus draugus, besi-

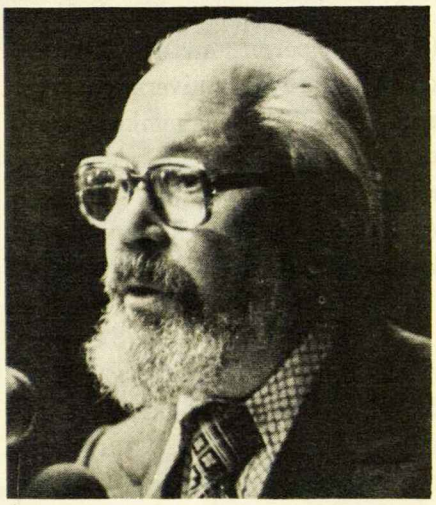

Kazys Bradūnas

džiaugiančius naujuoju numeriu. Jie varto, skaito, juokiasi. „Turbūt mano nėra", galvoju. Jei būtų, tai kiltų triukšmas, ovacijos. Prasideda lotynų kalbos pamoka. Aš vis dar neatverčiu. Viduryje pamokos iš užpakalinio suolo draugas Juozas šnabžda man į ausį: „Tau yra atsakymas". Neiškenčiu. Užsimaskavęs už draugų pečių, praskleidžiau „Pašto puslapį". Tikrai K. Pakalniui (tokią buvau išsirinkęs slapyvardę) rašoma: „Golgota" — silpnokas, bet „Pirmoji žibutė" gana stambus eilėraštukas. Gaila, kad žibutės mintis nebe nauja..." Kitaip sakant, redaktorius lyg ir pagyrė, kad pradedantis poetas per daug nenusiviltų, bet eilėraščių vis tiek nespausdino. Žinoma — mūsų laimei — K. Bradūnas nenusivylė ir plunksnos nemetė šalin. Jis pasakoja toliau: „Juozui nieko nesakydamas, dabar jau pats išsiunčiau ketvirtam numeriui pora eilėraščių. Vėl prasidėjo ilgas laukimas ir spėliojimai. Bet šį kartą vienas jų — „Debesėlis" — buvo išspausdintas jau viduryje laikraščio ir pažymėtas turinyje. Vėliau mano eilėraščius pradėjo spausdinti ir *Ateitis,* bet tokio džiaugsmo jau niekada nepajutau, kaip 1934 metų pavasarį, kai atverčiau žaliais viršeliais 4-tą *Ateities spindulių* numerį".

K. Bradūnas yra žinomas ne tik kaip poetas, bet ir ilgametis redaktorius, tą kelią pradėjęs dar Lietuvoje: 1937-1938 m. redagavęs *Ateities* žurnalą. Gyvendamas Vokietijoje, pokario metais redagavo *Aidus.* Atvykęs į Ameriką ir vėliau iš Baltimorės persikėlęs į Čikagą, nuo 1961 m. redagavo šeštadieninį *Draugo* kultūros priedą „Mokslas, menas, literatūra". Suredagavo dar šiuos leidinius: antologiją *Žemė* (1951 m., pagal šią antologiją gavęs žemininko vardą, kaip ir kiti joje dalyvavę poetai), Vytauto Mačernio poezijos rinktinę *Poezija* (1961), *Lietuvių literatūra svetur 1945-1967* (1968), *Lietuvių poezija išeivijoje 1945-1971.*

O štai Kazio Bradūno knygų sąrašas:

Lietuvoje — *Vilniaus varpai* 1943, (pogrindinis leidinys vokiečių okupacijos metu) ir *Pėdos arimuos,* 1944 m.

Vokietijoje — *Svetimoji duona,* 1945 m., Lietuvos Raudonojo Kryžiaus premija; *Vilniaus varpai,* 1947 m. (antra laida) — leidyklos „Patria" premija; *Maras,* 1947 m.; *Apeigos,* 1948 m.

JAV (arba Kanadoje) išleista: *Devynios baladės,* 1955 m. kultūros žurnalo *Aidai* premija; *Morenų ugnys,* 1958, Lietuvių rašytojų dr-jos premija; *Sidabrinės kamanos,* 1964, *Draugo* poezijos konkurso laimėtoja; *Sonatos ir fugos,* 1967 m.; *Donelaičio kapas,* 1970, Lietuvių rašytojų draugijos premija *Pokalbiai su karaliumi,* 1973 m. (Gedimino laiškų temomis), *Alkana kelionė,* 1976 m.; *Užeigoje prie Vilniaus vieškelio,* 1981 m. Lietuvių Bendruomenės premija; *Prierašai* (prie Genezės, prie Šv. Jono ir prie Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos), 1983 m.

K. Bradūno poezijoje glūdi savo žemės meilė ir protėvių žemdirbių kultas. Jo poezija yra šviežia kaip rytojus ir sena kaip tautosaka, kuri labai dažnai joje atsispindi. Nors poetas didesnę savo gyvenimo dalį jau yra praleidęs svetimuose kraštuose, jo kūryboje tebealsuoja tiesus ir paprastas Suvalkijos ūkininko nuoširdumas.

DEBESĖLIS

Per padangių tą žydrynę,
Žvaigždžių karalijoj,
Debesėlis nusiyrė —
Vėją nusivijo.

Nuskambėjo už beržyno —
Vėl padangės tuščios,
Kad negrįš jau jis, ar žino,
Kad jau čia neūščios.

Dienos mūs ir lekia vėju,
Lyg tas debesėlis.
Žemės kelią šį praėję,
Nesugrįšim vėlei.

Debesėlis dingo toliuos —
Dings ir mūsų metai,
Tie, kur bėga amžių šuoliais
Ir sugrįžt neketa.

Ateities spinduliai, 1934, Nr. 4

NEPALIKAU

Tavęs nepalikau,
Ir meilė ta pati,
Tremties žaizdre įkaitus lig
sprogimo.
Tave kaip ostiją monstracijoj laikau
Giliai širdy tarp skubančio plakimo,
Tarp lekiančių dienų, žvaigždėjančio
dangaus
Ir žemės amžino ramumo...
Tiek metų tartum skęstantis laikaus
Vien už gimtinės dūmo,
Už nutrauktų, gyvų šaknų,
Išrautų su krauju staiga —
Pakyla Žilvino banga
Ant begalinių laiko vandenų —
Ir aš plaukiu
Gelme tavo akių.

Alkana kelionė, 1976

Net kunigui neleidžiama pastatyti kryžių prie savo namo senatvės jubiliejaus proga (LKB Kronika, Nr. 57)

O kryžiai auga kaip giria,
Subėgdami į kalną,
Į piliakalnio delnus.

Tik paklausyki vakare,
Kaip kryžiai kalba
Medžių ošimo maldą
Medinėm Dievo lūpom,
Palinkę į Aušros Vartus,
Į Vilniaus pusę...

Kai vėl į dangų atsitiesia,
Debesimis lapoja.
O piligrimo koja,
Įmynus žemėn kraujo lašą,
Į kalną kryžių neša.

Prierašai, 1984 m.

SAULĖS PAGLOSTYMAS

Saulės ranka nepasiekti —
Motinos nepaglostyti,
O ji man širdį glosto
Kaip verkiantį kūdikį.

Pasodina kalnely po medžiais,
Nuo žemės kepalo
Atriekia duonos
Ir užtepa medaus...

Ir man jau gera.

*

Glostyk mane, saulele,
Seną —
Glostyk kaip kūdikį.
Tik paguldyki į šiltą delną
Ir nepabudinki,

Tik nusinešk į saulėleidžio kraštą
Laimingą, tylintį,
Tirpstantį tartum vašką,
O gyvenimą mylintį.

1990 m. — eilėraštis niekur nespausdintas

ATEITIES SPINDULIAI

KAIP ŽINOTI, KAI DIEVULIS SU TAVIM KALBA

GYTIS VYGANTAS

Pereitą sekmadienį per šv. Mišias buvo skaitymas iš Išminties knygos: „Žmogus negi gali atspėti Dievo mintį? Ar pats jis pajėgia suvokti Jo valią?" Kitaip sakant: kaip gali žinoti, kai Dievulis su tavim kalba?

Dievas visą laiką kalba su mumis. Kartais mes Jį išgirstame, kartais ne. Mes Jo neišgirstame dėl to, kad esame per daug susirūpinę ir galvojame tik apie žemiškus dalykus. Tada neklausome if neišgirstame, kaip ir apie ką Jis kalba. Mūsų protas tegali tik labai ribotus dalykus suprasti, o svarbesniuosius kartais užmirštame. Tačiau kai kas nors mums primena, tuojau vėl išgirstame Dievo balsą. Bažnyčioje yra gana lengva galvoti apie Dievą ir kalbėti su Juo, nes ten lengviau susikaupti, pašalinti visus žemiškus dalykus ir rūpesčius iš savo minčių. Mes pripažįstame, kad esame Dievo Namuose, kad Jis yra mūsų Draugas.

Kaip galime Jį dažniau išgirsti? Per maldą. Malda yra ryšys tarp Dievo ir žmogaus. Kai įvyksta nelaimė ar turi didelį rūpestį, yra lengviau kreiptis į Dievulį, prašyti Jo pagalbos. Dažnai Dievas išklauso ir padeda.

Pasitaiko, kad žmonės, kai kas blogo atsitinka, Dievą kaltina ir sako, kad Jis jų ranką paleido, neglobojo. Bet iš tikrųjų jie patys Jo ranką paleido, Juo nepasitikėjo.

Kai pažvelgiame į savo praeitį, tikrai matome, kad Dievulis su mumis kalba. Prisiminę įvykius, lengvai pastebime ir Dievo globą. Čia būtų geras toks palyginimas: kai važiuoji mašina ir žiūri pro užpakalinį jos langą, matai viską, ką pravažiavai, o negali matyti, kas atsitiks kelio priekyje. Taip ir su Dievuliu: Jis mums kalba, bet ryškiai pastebime tik po kokio atsitikimo.

Kad tikrai galėtume girdėti Jo balsą, reikia Dievą padaryti pirmuoju savo gyvenime. Viskas turėtų suktis apie Jį. Turime kiekvieną sekmadienį eiti į bažnyčią (ne vien per didžiąsias šventes — Kalėdas, Velykas), turime dažnai melstis be jokių trukdymų ir išsiblaškymų. Kai Jis bus pirmasis, kai dažnai Jį prisiminsime, apie Jį galvosime, bus nesunku su Juo kalbėtis. Pripratę su Dievuliu kalbėtis, turėsime labai gerą Draugą, ir vienas kitą visuomet girdėsime.

SUNKIAUSIAS GYVENIMO MOMENTAS

RIMA IEŠMANTAITĖ

Aš manau, kad dabartiniame mūsų gyvenimo laikotarpyje — jaunystėje — mirtis nėra labai reali. Jaunuoliams sunku suprasti faktą, kad kada nors mirs, dar sunkiau pagalvoti, kad ta mirtis gali mus paliesti jaunystėje.

Man neseniai teko išgyventi artimo draugo mirtį, todėl galiu atvirai sakyti, kad tai buvo sunkiausias mano gyvenimo momentas.

Kai pereitų metų rudenį grįžau iš smagios viešnagės Klivlande, gyvenimas man atrodė linksmas ir pilnas vilčių. Grįžusi sužinojau, kad mano geras draugas tą savaitgalį mirė. Jis nebuvo narkotikų vartotojas, nebuvo prisigėręs alkoholio, jis taip pat nenusižudė. Iš tikrųjų jis buvo visiškai nekaltas dėl to, kas atsitiko. Šeštadienio vakare staiga ir sunkiai susirgo. Buvo nuvežtas į ligoninę ir ten po trijų valandų nepakenčiamo skausmo mirė. Liga, kuria jis susirgo, yra labai reta ir apie ją nedaug žinoma, todėl gydytojai negalėjo jam padėti.

Ne tik man, bet ir kitiems jo draugams buvo neapsakomai sunku priimti tokią staigią mirtį. Nemanau, kad reikia aiškinti, kaip tuo metu jaučiausi — beveik visi esame išgyvenę vienokį ar kitokį gilų skausmą.

Pirmiausia kilo klausimas: kodėl? Rodos, kai kiekvieną kartą girdime apie kokią nelaimę, mes šį klausimą svarstome ir svarstome. Dažnai jaučiame pyktį arba pasijuntame visiškai bejėgiai. Taip ir man buvo iš pradžių. Negalėjau tikėti, kad šitoks dalykas tikrai atsitiko. Vėliau pradėjau savęs klausti: kodėl Dievas paėmė tą draugą, kai, mano akimis žvelgiant, tai atrodė taip nepriimtina.

Ir tik tada aš iš tikrųjų atsiminiau Dievą, kai galėjau priimti draugo mirtį. Supratau, kad jis yra laimingas danguje. Aš negaliu net įsivaizduoti, koks nuostabus dangus, bet tikiu, kad mano draugas yra laimingas. Supratau, kad daugiau verkiau ne savo draugo, bet savęs, nes išgyvenau praradimą: iš manęs buvo atimta

tai, kas man buvo svarbu, brangu.

Jeigu aš neturėčiau tikėjimo Dievu ir Amžinybe, jausčiausi visiškai paklydusi... Dabar, kai galvoju apie savo draugą, galiu net nusišypsoti, prisiminusi, koks jis buvo, kaip maloniai mes visi laiką praleisdavome. Galima sakyti, kad dabar aš labiau vertinu savo šeimą, draugus, savo gyvenimą, nes visuomet pagalvoju: „Nežinau, kaip ilgai galėsiu jais džiaugtis..."

Tikėjimas man yra stiprybė, be kurios negalėčiau įsivaizduoti savo gyvenimo ir esu dėkinga už jį, nes tikėjimas mane išgelbėjo sunkiausią mano gyvenimo momentą.

MŪSŲ VEIKLA

JAS valdybos darbai ir rūpesčiai

Kai Laima Šalčiuvienė 1987 m. priėmė Fed. vado Juozo Polikaičio kvietimą sudaryti naują JAS valdybą, ji į talką pasikvietė senas idėjos drauges: dr. Marytę Gaižutienę, Ramintą Machertienę, Jūratę Norvilienę, Eglę Paulikienę ir Ritą Venclovienę. Baigusi dvejų metų kadenciją, ši valdyba sutiko pratęsti darbą dar vieniems metams iki 1990 m. rudens.

JAS centro valdyba turi du svarbius uždavinius: vasaros stovyklos Dainavoje suruošimą ir ryšių palaikymą su jaunučių vienetais bei jų globėjais. Vasaros stovyklos ruošimas reikalauja techniškų reikalų sprendimo, vyresnių ir jaunesnių vadovų sukvietimo, programos suformavimo ir įvykdymo, ir rūpesčio visų stovyklaujančių gerove. Darbas prasmingas, nes stovykla yra tapusi daugumos jaunų at-kų „raison d'etre". Šių metų stovykla įvyks nuo liepos 1 iki 15 dienos, tema „Lietuviai per visą pasaulį". Kursai moksleiviams, kurie stovykloje nori su jaunimu dirbti, įvyks bal. 28-29 d. Lemonte, At-kų Namuose. Čia bus paaiškinama stovyklos programą ir diskutuojami vaikų prižiūrėjimo džiaugsmai bei vargai. Kad ateinančiai JAS valdybai darbas būtų lengvesnis, dabartinė JAS valdyba ruošia spaudai 8 metų stovyklinių programų planą ir techniškų darbų smulkų apsibūdinimą.

JAS centro valdyba. Iš k. sėdi: Jūratė Norvilienė, Eglė Paulikienė, Laima Šalčiuvienė (pirm.): stovi iš k.: Rita Venclovienė, dr. Marytė Gaižutienė, kun. Antanas Saulaitis, SJ ir Raminta Marchertienė.

Stovykla tai pyragai, o kasdieninė juoda duona yra veikla kuopose. Ryšiai su Jaunučių kuopomis palaikomi aplinkraščiais ir asmeniniais apsilankymais. Dabar Amerikoje veikia 4 JAS vienetai: Čikagoje, Detroite, Klivlande ir Los Angeles, o Kanadoje-Toronte ir Hamiltone. Besikuriantys jaunių vienetai Lietuvoje taip pat valdybai rūpi. Dalinamės knygomis ir programiniais pasiūlymais. Kreipiamės į Lietuvos at-kų jaunimo globėjus, prašydami konkrečiai pranešti, kaip valdyba galėtų Lietuvos jaunučiams labiausiai padėti.

J. N.

MAS Centro valdybos planai

Moksleivių Ateitininkų sąjungos Centro valdyba buvo išrinkta MAS suvažiavime š.m. sausio 1 d. Dainavoje. Ją sudaro: Audrius Polikaitis — pirmininkas, Rūta Sidrytė — spaudos korespondentė, Monika Vygantaitė — ryšininkė su kuopom, Gytis Liulevičius — aplinkraščio redaktorius, Rima Polikaitytė — egzaminų ruošėja ir Gytis Udrys — Detroito atstovas.

MAS Centro valdybos nariai yra visi patyrę ateitininkai, užsidegę naujomis idėjomis ir pasiryžę sustiprinti moksleivių veiklą. Valdyba stipriai pabrėžia, kad MAS

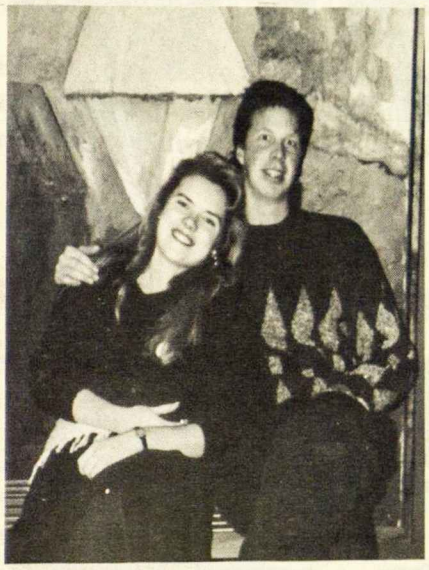

MAS CV nariai Rūta Sidrytė ir Gytis Udrys

organizacija yra pačių moksleivių sąjunga. Jos veikla ir nuotaika pasiseks tik pagal kiekvieno moksleivio įsipareigojimo laipsnį. MAS Centro valdyba pasiruošusi aukoti savo laiką, energiją ir pagalbą, bet tikisi, kad moksleiviai patys savo kuopose gyvai įsijungs į ateitininkišką veiklą ir savo pavyzdžiu paveiks kitus.

Pirmasis MAS Centro valdybos uždavinys yra konkrečiai stiprinti ryšius tarp kuopų. Monika Vygantaitė telefonu ir asmeniškai palaiko ryšį su kiekvienos kuopos globėjais, pateikdama valdybos žinias. Ji taip pat padės kuopoms tarpusavy bendrauti.

Progoms pasitaikius, Centro valdybos nariai lanko kuopas. G. Udrys aplankė Detroito moksleivių kuopą, R. Sidrytė buvo nuvykusi pas Klivlendo moksleivius at-kus (sausio mėn.).

Dar vienas būdas palaikyti ryšius su kuopom yra aplinkraštis. G. Liulevičius redaguoja aplinkraštį ir ji siuntinės kiekvienam moksleiviui į namus maždaug kas 6 savaites.

Moksleivių vasaros stovykla įvyks Dainavoje liepos 22 — rugpjūčio 5 d. Centro valdyba pamažu telkia puikų, atsakomingą štabą stovyklai. Jei kas norėtų pasisiūlyti, prašom skambinti A. Polikaičiui, tel. (312) 434-2243.

Rūta Sidrytė

Ateitininkai Australijoje

Ateitininkai Australijoje dar gyvuoja. Daugiausia pasireiškia Adelaidėje. Melbourne ir Sidnėjuje ateitininkų veiklos beveik negirdėti, nors vienu laiku ten buvę didieji veiklos židiniai.

Ateitininkai Adelaidėje, be savos, ateitininkiškos veiklos, yra įsitraukę į beveik visus lietuvybės išlaikymo darbus: mokykloje, Moterų draugijoje, parapijos taryboje, apylinkės valdyboje ir daugelyje kitų institucijų. Esame daugelio minėjimų ruošėjai ir įvairių renginių programų dalyviai, todėl, visokiais darbais apsikrovę, dažnai nuskriaudžiame savo organizacijos darbus.

Vienas paskutiniųjų pereitų metų veiklos renginių buvo Jaunimo vakaras, įvykęs rugsėjo 8 dienos proga. Tokius vakarus ruošiame jau nuo 1962 metų. Į juos įjungiame įvairaus amžiaus ir įvairių talentų jaunimą ir kiekvienais metais dėkojame Dievui, kad pasiseka jį surasti ir išvesti į sceną. Aš pati šį kartą buvau atsakinga už vakaro suruošimą. Daug padėjo dvi gabios sesutės: Danutė ir Anita Baltutytės. Jos surežisavo ir pačios vaidino Pr. Pusdešrio parašytus du veikaliukus, o Anita dar pasirodė ir su savo kūryba.

Turime gabių jaunuolių, bet visi mokosi, studijuoja, užimti. Reikia juos „pagauti" tarp studijų ir egzaminų, ir visokių kitokių begalinių reikalų. Daugiausia tie patys jaunuoliai priklauso ir ateitininkams, ir skautams, ir Jaunimo sąjungai, ir studentų būreliui...

Be Jaunimo vakarų at-kai sendraugiai kas metai suruošia dar ir Literatūros-Dainos vakarą. Juos ruošti pradėjome dar anksčiau — 1954 metais. Tik pereitais metais spalio 7 d. vietoj tradicinio literatūros vakaro suruoštas Lietuvos vaizdų ir įvykių apžvalgos vakaras video juostose. Vakaro programą atidarė sendraugių pirm. Augustinas Kubilius, pažymėdamas, kad įvykiai Lietuvoje tapo visų dėmesio centru. Tai patvirtino ir nemažas susirinkusių skaičius.

Esame suruošę eilę jaunimo stovyklų, kuriose paprastai dalyvauja 50-70 stovyklautojų. Stengiamės tas gražias tradicijas išlaikyti, bet, mūsų jaunom pakaitom vis retėjant, kartais tenka atsisakyti ir geriausių norų... Būna ir gražių prošvaisčių, kai, grįžęs iš Vasario 16-sios gimnazijos, jaunimas energingai imasi organizuoti jaunučius ir pavaduoja mus „senius".

Elena Varnienė

Adelaidės (Australija) ateitininkai, atlikę programą Jaunimo vakare pereitų metų rugsėjo 8 d. Pirmoji iš dešinės (II-je eil.) Elena Varnienė, Australijos at-kų atstovė ir vakaro organizatorė.

Viešpaties globa, Nijolė ir įdomi vakaronė

Išeivijos lietuviams Nijolė Sadūnaitė seniai pažįstama. Su ja susipažinome „Katalikų Bažnyčios Kronikų" puslapiuose; gėrėjomės ir stebėjomės jos karžygiškumu teisme; liūdėjome ir kentėjome kartu su ja kalėjime ir lageriuose; guodėme maldomis ir laiškais. Tačiau retai kas tikėjosi akis akin su Nijole susitikti šiapus Atlanto, galima sakyti, savo apylinkėje. Tad nenuostabu, kad N. Sadūnaitei viešint JAV ir, žinoma, Čikagoje, daugelis norėjo su ja susitikti, pasikalbėti.

Š.m. vasario 23 d. Čikagos sendraugių at-kų skyrius Jaunimo centro kavinėje suruošė įdomią ir prasmingą vakaronę — Nijolės Sadūnaitės atsiminimų antrosios dalies sutiktuves. Knygą, pavadintą *Gerojo Dievo globoje* šių metų pradžioje (nors kažkodėl tituliniame puslapyje pažymėta 1989 m.) išleido „Ateities" leidykla. Pirmasis atsiminimų tomas — *KGB akiratyje* — išleistas 1985 m. taip pat „Ateities" leidyklos.

Vakarone susidomėjimas buvo nemažas ir publika užpildė visą kavinę. Ant prekystalio išdėlioti abu atsiminimų tomai greitai tirpo pirkėjų rankose, o prie Nijolės stalo išsivingiavo ilga eilė: visiems rūpėjo

Nijolė Sadūnaitė ir Irena Skuodienė vakaronės metu.

gauti šios mielos autorės parašą.

Vakaronę atidarė „Ateities" leidyklos vedėjas dr. Algis Norvilas, trumpai apibūdindamas knygos kelius į Vakarų pasaulį ir išleidimo istoriją. „Giedros" korporacijos atstovė Rūta Juškienė įteikė N. Sadūnaitei žymenį: „Lietuvei moteriai, pasižymėjusiai krikščioniškų idealų tarnyboje". Ji perskaitė žymens paskyrimo aktą, datuotą 1987 spalio 11 d.

N. Sadūnaitė nuoširdžiai dėkojo už žymenį ir tuo pačiu pranešė, kad kaip tik tą dieną — t.y. vasario 23 — mirė didis lietuvis, kalinys Povilas Pečeliūnas — filologas, lituanistas, poetas, „L.K.B. kronikų", „Alma Mater" leidėjas. Jis buvo suimtas 1980 m. sausio mėn. ir nuteistas ilgų metų kančiai lageriuose ir tremtyje. Grįžo į Lietuvą 1988 m. — ligonis. Nijolė susirinkusius pakvietė pasimelsti už a.a. Pečeliūną, tardama, kad „mes čia už jį meldžiamės, o jis danguje meldžiasi už Lietuvą ir mus".

Su knyga išsamiai supažindino Irena Skuodienė, pažinusi Nijolę dar Lietuvoje, pati neseniai išgyvenusi persekiojimų siaubą. I. Skuodienės žodžius, skaitytus vakaronėje, ištisai spausdiname „Knygų-leidinių" skyriuje vietoje *Gerojo Dievo globoje* recenzijos, todėl jų čia plačiau neminėsime.

Po trumpos pertraukėlės ir gausių vaišių, paruoštų sendraugių skyriaus valdybos gabiųjų šeimininkių (vadovaujant Marytei Saliklienei), į susirinkusius prabilo Nijolė Sadūnaitė. Linksma, guvi, nedidukė, nepalaužta ir pilna švelnaus humoro, greitai užkariavo visų dėmesį. Jos žodžiais, net ir tuomet, kai kalba apie išgyventus baisumus, liete liejasi Kristaus ir artimo meilė, pasitikėjimas Aukščiausiojo globa ir maldos galia. Nijolė trumpai papasakojo apie savo teismą, kalėjimą, lagerius, grįžimą į laisvę ir išvykimą iš Lietuvos. Ji visuomet jautėsi tvirta ir drąsi, net baisiausiose situacijose, nes buvo ir yra įsitikinusi Dievo pagalba.

Užbaigusią kalbėti, klausytojai apipylė klausimais, kuriuos ji maloniai ir sklandžiai atsakinėjo. Kažin kiek ilgai ši neeilinė vakaronė būtų nusitęsusi, jeigu dr. Norvilas nebūtų jos nutraukęs. Jis dar trumpai padėkojo eilei talkininkų, prisidėjusių prie knygos išleidimo, o taip pat vakaronėje dalyvavusiems.

Nijolė Sadūnaitė (pirmoje eil. antra iš d.) ir Ateitininkų Tarybos pirm. Birutė Bublienė (trečia iš d.) su jaunų Los Angeles sendraugių grupele.

N. Sadūnaitė vėl atsisėdo į senąją vietą ir dar ilgai pasirašinėjo į knygas: kiekvienas juk norėjo bent pora žodžių su ja persimesti, bent šiltą šypseną padovanoti.

D. B.

SAS? IR ŽIEMOS STOVYKLA

SAS akys, *SAS* medis, *SAS* rogutės... per paskutinius kelerius metus studentų at-kų sąjungos CV kvietė ir kvietė studentus ateitininkus į vasaros ir žiemos susibūrimus. 1989 m. žiemos stovykla šiuo atžvilgiu skyrėsi nuo kitų. Jos vardas — *SAS?* — nebuvo tik įdomybė, bet rimtai pateiktas klausimas. Nors daug kas gal nepastebėjo stovyklos vardo, man rodos, kad patys stovyklautojai nejučiomis į tą klausimą atsakė.

Klausimo atsakymas prasidėjo su dalyvių atvykimu. Kai pagaliau kanadiečiai atvyko iš snieguotos šiaurės, susidarė maždaug 35 studentų stovykla. Tai žymiai didesnis dalyvių skaičius, negu praėjusios vasaros stovykloje, kuria daug kas, ypač tie, kurie Lietuvoje patyrė gyvą, augančią ateitininkų dvasią, nusivylė. Nors žinome, kad kokybė svarbiau už kiekybę, dalyvaujančių skaičius aiškiai parodo, kas žmones domina, traukia ir inspiruoja.

SAS? vyko White Mountain apylinkėje prie Gorham miestelio, New Hempshire valstijoje. Dalyviai atvyko iš įvairių Šiaurės Amerikos kampų. Po pirmo bendro stovyklos susitikimo gruodžio 26 d. vakare, visi išsiskirstė poilsiui, kad kitą dieną galėtų rimtai pradėti protiškai, dvasiškai, visuomeniškai ir fiziškai iššaukiančią savaitę, kuri tęsėsi iki sausio 1 d.

Kas antrą stovyklos dieną stovyklautojai kartu išvykdavo į

vietinius kalnus slidinėti. Tie, kurie pasiliko stovykloje, pasidžiaugė gamta, pasinaudodami „sniego batukais" ar kitais būdais susipažindami su apylinkėmis. Stovykla vėl susiburdavo vakarienės metu, po kurios vyko vakarinės programos.

Programos prasidėdavo ar pasibaigdavo šv. Mišiomis, atnašautomis stovyklos kapeliono kun. Kastyčio Ramanausko. Kai nebuvo šv. Mišių, vyko bendri pasikalbėjimai su kunigu Kastyčiu maldos ir susitaikymo sakramento temomis. Šiaip vakarinės programos susidarė iš pasivažinėjamų arkliais traukiamomis rogėmis, diskusijų, kylančių bežiūrint JAV televizijos žinių reportažų apie dabartinius įvykius Lietuvoje, Sruoginių šeimos pravestų liaudies dainų, žaidimų ir šokių, ir t.t.

Atsižvelgiant tiktai į vakaro programas, buvo aišku, kad neblogai vyko suderinti įvairius užsiėmimus. Šis faktas toliau teikė atsakymą į *SAS?* Stovyklautojai, aktyviai dalyvaudami užsiėmimuose, veiksmais parodė, kad jie ne tiktai atvyko slidinėti, bet taip pat pasinaudoti proga gvildenti dvasinę, intelektualinę ir kultūrinę gyvenimo plotmę tarp bendraamžių.

Ketvirtadienis buvo skirtas atvirai pagvildenti *SAS?* klausimą. Ryte vyko diskusijos didesnėse ar mažesnėse grupėse apie narių nusiskundimus ir nuomones, sąjungos problemas, veiklos kryptis ir sąjungos egzistenciją. Po pietų stovykla susirinko į 1989 m. *SAS* suvažiavimą. Šiame suvažiavime draugovės pranešė apie praeitų metų veiklą. Pasirodė, kad tiktai Toronto draugovė stipriai gyvuoja. Taip pat buvo išrinkta nauja centro valdyba iš dviejų pasiūlytų sąrašų.

Stebint silpnėjančią sąjūdžio veiklą, užsiangažavimą ir narių iniciatyvos stoką, kai kuriems kilo pagrindinis klausimas: *SAS?* Šios dienos žodinė išvada liko maždaug tokia: yra žmonių, kurie nori ir toliau ugdyti ateitininkijos darbus, bet visas sąjūdis turi ne tiktai bandyti išsilaikyti, o realiai veikti, reaguodamas į šio amžiaus uždavinius. Ateitininkai įsikūrė 1911 m., nes buvo jaučiamas reikalas krikščioniškam sąjūdžiui konkrečiai atnaujinti tų laikų visuomenę. Taip ir dabar at-kų šūkis yra aktyviai atsižvelgti į mūsų aplinkybes ir jas, ir save jose, atnaujinti Kristuje. Kad sąjunga neliktų praeitų metų stagnacijoje, *SAS CV* jau platina anketą sąjūdžio nariams, iš kurios toliau galės spręsti aktualius veiklos būdus.

Šeštadienio dienos programą pravedė viešnia iš Čikagos Aldona Zailskaitė. Jos suruoštomis paskaitėlėmis, diskusijomis ir pratimais buvo svarstoma studentų rolė bažnyčioje, pasiremiant Katalikų bažnyčios enciklikomis ir dekretais. Nors at-kai nėra bažnytinė organizacija, kaip buvo iškelta vienoje šios dienos paskaitoje, studentai turi žinoti, kad jiems skirta rolė bažnyčioje ir aktyviai prisidėti prie jos.

Gruodžio 31 d., su artėjančiais naujais metais ir stovyklos paskutine diena, *SAS?* rado atsakymą. Drauge sutikę naujus metus, tikimės, kad atsakymas ne tiktai liks *SAS* be klaustuko, bet užsidegs aktuali, užsiangažavus ir gyva SAS!

D. Grajauskaitė

Vasario 16 gimnazijos ateitininkų veikla

Vasario 16 gimnazijos ateitininkų kuopos nariai ir toliau veikia šiais mokslo metais. Lapkričio mėn. pradžioje suruošėm gimnazijos tradicinį talentų vakarą, kuris gerai pavyko. Kitame susirinkime pradėjom ruoštis Kristaus Karaliaus šventei. Norėjome šventę iškilmin-

Toronto moksleivių ateitininkų kuopos narės su kun. E. Atkočiūnu ir kuopos globėju V. Čuplinsku. I eil. iš k.: Indrė Baršauskaitė, Vaiva Underytė, Indrė Viskontaitė, Larissa Matukaitė; II eil. iš k.: Vilija Karkaitė, Julija Pranaitytė, kun. Edmundas Atkočiūnas, Adriana Karkaitė, Daiva Baršauskaitė, Julija Šakytė ir Vytas Čuplinskas.

Vasario 16-sios gimnazijos ateitininkai iškylos metu prie Ruedesheimo miesto.

gai paminėti. Lapkričio 26, Kristaus Karaliaus šventės proga, ateitininkai mišių metu rodė skaidres ir tuo pačiu metu skaitė eilėraščius, straipsnių ištraukas ir savo parašytus kūrinius, tinkančius šiai iškilmingai šventei.

Gruodžio 3 mus aplankė Ateitininkų Federacijos vadas Juozas Polikaitis ir ateitininkų Tarybos pirmininkė Birutė Bublienė. Jie papasakojo apie Lietuvoj įvykusį ateitininkų atkuriamąjį suvažiavimą, kuriame jiems teko dalyvauti.

Kalėdų atostogų metu mūsų ateitininkai išsiskirstė po visą pasaulį. Kai kurie skrido namo, kiti keliavo po Europą, bet buvo ir tokių, kurie pasiliko gimnazijoje uoliai mokytis. Po švenčių vėl susirinkome sausio 14. Kuopos valdyba jau buvo nusprendusi išvystyti ateinančių mėnesių veiklą diskusinėm temom, o ne vien pasiruošimu įvairiom šventėm ir iškilmėm. Valdybos manymu, reikėtų visus moksleivius įjungti į susirinkimus ir dėl to buvo pranešta, kad kiekvienas ateitininkas iš eilės turės susirinkimuose pravesti diskusinę temą. Kitą sekmadienį perskaitėm kalėdinius sveikinimus, gautus iš įvairių ateitininkų kuopų — daugiausia iš Lietuvos. Mes jiems nuoširdžiai dėkojame ir linkime sėkmės jų veikloje. Šios dienos diskusinėj temoj daugiau sužinojome apie ateitininkų moksleivių pareigas, surištas su penkiais principais. Ypač atkreipėme dėmesį į inteligentiškumo principą: kas jis yra, kaip reikia mums patiem jo bruožus pasisavinti ir t.t. Mūsų kuopa nusprendė, kad yra būtina pratęsti mokslą ir ne tik vienoje srityje; taip pat reikia mokėti pakritikuoti, o ne tik viską priimti. Tai reiškia: daugiau mąstyti ir savo pačių nuomonę sugebėt išreikšti.

Sausio 28 mūsų tema buvo klausimas: ar yra teisinga katalikų tikėjimą skleisti kitatikiams. Daugelis moksleivių nusprendė, kad mes turime pareigą apaštalauti, kadangi krikščioniškas tikėjimas padarys žmogų geresnį. Jeigu žmogus nenori atsivesti, tai turime jį palikti ramybėje. Tačiau reikia savą tikėjimą geriau suprasti ir pažinti, prieš pradedant apaštalavimo darbą.

Kitame susirinkime buvo iškeltas klausimas, ar galima laikyti žmogų lietuviu, jeigu jis nemoka lietuvių kalbos. Nusprendėme, kad išlaikyti savo kultūrą ir parodyti garbę Lietuvai, reikia mokėti lietuviškai. Jeigu žmogus tikrai pasiryžęs padėti Lietuvai ir išlikti lietuviu, tai savo veikloje kada nors susidurs su lietuviais ir turės išmokti lietuvių kalbą.

Vasario 18 diskusijos susidėjo iš klausimo, kokia iš tikrųjų yra mūsų prasmė ir tikslai šiame gyvenime. Visi uoliai prisidėjo, sakydami, kad per mūsų pagrindinį tikslą, randamą krikščionių tikėjime, mes turime pareigą padėti artimui, dirbti kitiem, surasti meilę ir ramybę šiame pasaulyje. Bet ši prasmė negali būti konkrečiai nustatoma. Reikia kiekvieną dieną mėginti prie jos artėti per talentus ir pasiryžimą. Tai darydami, mes galutinai galėsime surasti savo tikrąją gyvenimo prasmę.

Vasario 16 gimnazijos ateitininkai linki visiems — Visa atnaujinti Kristuje.

Mėta Landytė

Čikagos studentų ateitininkų draugovėje

Čikagos studentai ateitininkai nutarė, kad „gana snausti, laikas įsijungti į prasmingą ateitininkišką veiklą!" Vasario 3 d. vienuolika studentų susirinko pas Marių Katilių-Boydstun. Kartu su studentais buvo kun. K. Ramanauskas. Susirinkimą pradėjome Šv. Rašto skaitymu, o tada visi diskutavome to skaitymo reikšmę: kaip reikėtų tuos žodžius įgyvendinti savo kasdieniniame gyvenime. Skaitėme apie šv. Paulių, ateitininkų organizacijos globėją. Jo mintis — „Visa atnaujinti

Kristuje" — yra mūsų organizacijos šūkis.

Susirinkimui vadovavo M. Katilius-Boydstun. Buvo išrinkta nauja šiam semestrui valdyba: Asta Kazlauskaitė — pirmininkė, Žara Girniūtė — ryšininkė, Lidija Bilutė — sekretorė-korespondentė ir Marius Katilius-Boydstun — iždininkas. Taip pat buvo suplanuota tolimesnė draugovės veikla. Sutarta susirinkti kas antrą šeštadienį, todėl kitas susirinkimas numatytas vasario 17 d. Ruošiamos Jaunimo Mišios. Jos įvyks kovo 10 d. Švenčiausios Mergelės Marijos Gimimo parapijos bažnyčioje. Taip pat bus ruošiamasi Velykų šokiams, kurie įvyks Velykų dieną, balandžio 15.

Mūsų tarpan atsilankęs, SAS CV valdybos narys Darius Polikaitis ragino studentus gausiai dalyvauti Vasario 16-sios dienos demonstracijose Čikagos miesto centre, o taip pat gyviau prisidėti prie studentų veiklos.

Po susirinkimo vaišinomės, stebėjome filmą ir vėliau diskutavome įvairiomis temomis.

Antrasis susirinkimas įvyko vasario 17 d. taip pat pas draugovės iždininką Marių.

Susirinkimą pradėjome malda. Šį kartą, be kun. K. Ramanausko, mūsų tarpe buvo brangi viešnia iš Lietuvos — Nijolė Sadūnaitė. Kun. Ramanauskas kalbėjo apie Bažnyčios padėtį Lietuvoje. N. Sadūnaitė papildė jo mintis. Mes visi labai atidžiai klausėmės. Buvo malonu pasiklausyti ir su Nijole Sadūnaite pasikalbėti. Jos atvykimas į laisvąjį pasaulį kartais atrodė kaip tikras stebuklas.

Po paskaitų ir diskusijų vaišinomės, nutarę vėl susitikti kovo 3 d.

Lidija Bilutė

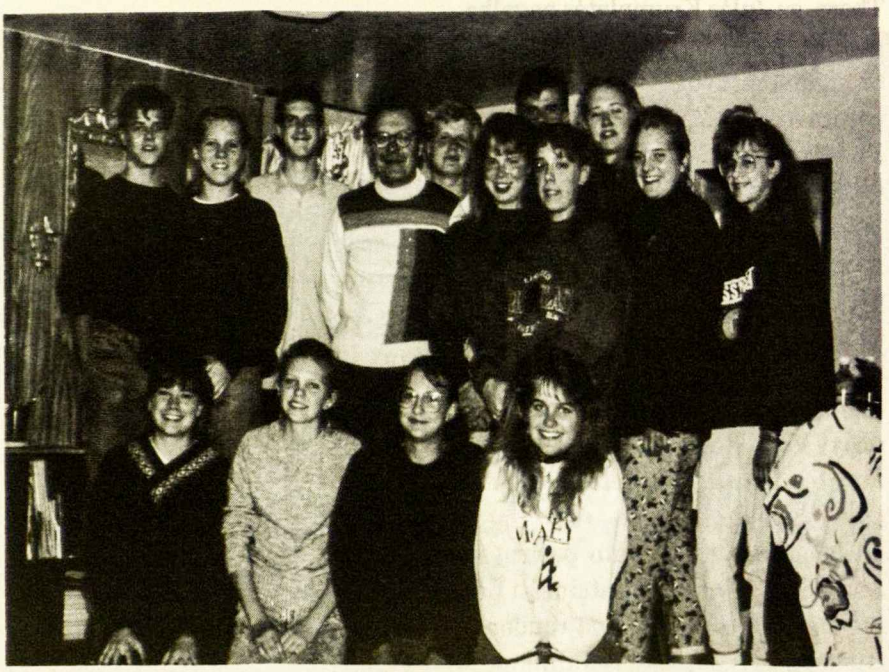

Čikagos moksleivių at-kų Kunigo A. Lipniūno kuopa su generaliniu Lietuvos konsulu Vaclovu Kleiza.

Pavyzdingai veikia jaunučių-jaunių kuopa

Pr. Dielininkaičio ir Partizano Daumanto jaunučių ir jaunių ateitininkų (Čikagos priemiesčiuose) kuopos pradėjo veiklos metus su naujais planais ir nauju ryžtu. Susirinkimai — dukart per mėnesį. Kiekvienam susirinkimui iš anksto paruošiama tema ir pranešama visiems nariams, ką reikia atsinešti. Jeigu kas negali į vieną susirinkimą atvykti, gali dalyvauti kitame. Narių turime daugiau, negu bet kada buvę — net 67! Įsteigtas priešmokyklinio amžiaus būrelis.

Svarbiausia: kiekvienam būreliui vadovauja gerai pasiruošusios globėjos ir jų padėjėjai. Susirinkimai tvarkingi ir įdomiai organizuoti. Šiais metais tėvų komitetą sudaro: Danutė Liaugaudienė, Sniega Masiulienė, Audronė Norušienė, Eglė Paulikienė (pirm.), ir dr. Audronė Užgirienė. Kuopos dvasios vadas yra kun. Ričardas Repšys, MIC. Globėjai: Lidija Ringienė (priešmokyklinio amžiaus vaikai ir darželis), dr. Pranutė Domanskienė (I-II sk.), dr. Irena Jurjonienė ir dr. Lina Tharp (III-V sk. mergaitės), Nida Misiulytė (III-V sk. berniukai) ir kun. R. Repšys (VI-VIII sk.), talkininkaujant ses. Margaritai ir ses. Loretai.

Štai kaip atrodo mūsų susirinkimai:

Lapkričio 5 d. jaunųjų at-kų susirinkimas tautine tema prasidėjo tuoj po 9:30 jaunų šeimų Mišių Lemonte. Ses. Margarita vadovavo maldoms. Globėja dr. Birutė Dailidienė pakvietė uždegti at-kų šeimos žvakę ir pasveikino jauniausiąjį šeimos narį — Pauliuką Kuprį ir jo mamytę, dr. Romą Kuprienę.

Pasidalinę į būrelius, visi pradėjo ruošti siuntinėlius našlaičiams Lietuvoje. Vyresnieji parašė laiškus, jauniausieji piešė piešinėlius, o vyriausieji visiems padėjo. Supakavome neperšlampamas pirštines, rožančius, knygas, popieriaus, pieštukų ir muilo. I ir II skyriaus būreliui dr. Pr. Domanskienė ir ses. Loreta paaiškino, kas vyksta ir pravedė pasikalbėjimą. III ir V sk. mergaitėms dr. I. Jurjonienė ir dr. L.

Thorp, su Julės Krumplytės pagalba padėjo parašyti laiškus: „Mieli draugai Lietuvoje". Berniukus organizavo N. Misiulytė ir Tomas Vasiliauskas. Su VI-VIII skyriumi dirbo Romas Moskaitis ir Kristina Liaugaudaitė.

Lapkričio 19 d. Ateitininkų namuose, Lemonte buvo rodomos Lietuvoje pagamintos vaizdajuostės apie prof. Stasį Šalkauskį ir kan. Juozą Tumą-Vaižgantą. Popietėje dalyvavo, neseniai iš Lietuvos atvykęs, žurnalo „Krantai" redaktorius Vaidotas Daunys.

Gruodžio 3 d. advento pasiruošimui visi buvo prašomi atsinešti tris violetines žvakes ir vieną raudoną. Buvo ruošiami advento vainikai.

Sausio 7 d. vyko Trijų Karalių šventė su vaišėmis ir programėle, kurią paruošė ir atliko patys nariai su globėjų pagalba ir be repeticijų.

Sausio 21 d. įvyko čiuožimo iškyla.

Vasario 4 d. — Nepriklausomybės šventės tema. Nariai padarė plakatus demonstracijoms. Vėliau juos vartojo Čikagos miesto centre ir jų reikšmę aiškino praeiviams.

Vasario 25 d. — maldos reikšmės tema. Nijolė Sadūnaitė dalyvauja susirinkime ir pasikalba su nariais, o ypač su jaunomis šeimomis — kaip Dievas išklauso maldų!

Dar numatytos kitų susirinkimų temos (susirinkimai įvyks, kai „Ateitis" jau bus išspausdinta): kovo 18 d. — jausmai ir gavėnia, taip pat susirinkimas su tėvais (tėvų susirinkimas); balandžio 1 d. — velykinė tema ir margučiai; gegužės 6 d. pavasario šventė, vaišės ir programėlė. Dar planuojama iškyla į botanikos sodą.

Audronė Užgirienė

Detroito jaunųjų ateitininkų veikla

Šių metų veiklą pradėjome spalio mėn. pradžioje Ateitininkų arbatėle. Šį kartą turėjome daug svečių iš Lietuvos. Iš Lietuvos neseniai atvykęs (nors dabar gyvena Čikagoje) kun. Ričardas Repšys mums pakalbėjo, kaip giliai tiki ir meldžiasi žmonės Lietuvoje. Arbatėlėje dalyvavo ir mano teta Irena, viešinti pas mus iš Lietuvos. Jai buvo nuostabu, kad Detroite yra tiek daug ateitininkų ir jie taip gražiai veikia.

Spalio mėn. gale turėjome savo pirmą metinį susirinkimą. Šiais metais mus globoja Nijolė Lapšienė ir Danutė Sirgedienė. Mes visi bendrai surengėme Derliaus pietus: iškepėme duonos, paruošėme daržoves ir vaisius, tuomet sėdome prie gražiai išpuošto stalo ir skaniai pavalgėme.

Lapkričio mėnesio susirinkime išvažiavome kėgliuoti. Globėjos mus suskirstė į tris komandas. Gaila, kad mūsų komanda nelaimėjo...

Gruodžio mėn. susirinkome parapijos klasėje. Globėja mums pakalbėjo apie kalėdinius papročius. Po to ilgai dirbome, darydami kalėdinius vainikus, kuriuos pakabinome namie ant durų. Vainikai tikrai puošė mūsų namus.

Sausio mėnesį buvome pasiruošę vykti ant ežero pasičiuožti. Bet, kaip ir pereitais metais, oras vėl sušilo ir ištirpino ledą! Gal kitais metais mums pasiseks pagaliau išvykti ir pačiužinėti!

Vasario mėn. susirinkome tautiškai nusiteikę. Žaidėme labai įdomų žaidimą. Globėja padalino mus į dvi komandas. Ant stalo išdėstė daug kortelių, kurios buvo apverstos. Ant sienos buvo pakabintas didelis Lietuvos žemėlapis. Žaidimo tikslas buvo atrasti dvi kortas, kurios turi užrašytą to pačio Lietuvos miesto vardą. Tada reikėjo greit nubėgti prie žemėlapio, surasti tą miestą. Mūsų mergaičių komanda žaidimą laimėjo! Mes atradome daugiausia miestų ir upių.

Po to iš cukraus gabaliukų darėme tautines juostas. Cukrų lipdėme ant kartono, kurdami tautinį raštą, o paskiau cukraus gabalus nudažėme įvairiom spalvom. Juostos išėjo labai įdomios. Jas padovanojome tėveliams Vasario 16-sios proga.

Mūsų kuopa vadinasi: Detroito Aušros Vartų jaunųjų at-kų kuopa.

Mildutė Bublytė

Sesutės prie ratelio... Mūsų uoli korespondentė Mildutė Bublytė (pirmoji iš k.) su sesute Linute.

Karaliaus Mindaugo kuopoje

Detroite veikia Karaliaus Mindaugo moksleivių ateitininkų kuopa, turinti 10 narių. Kuopos valdybą šiemet sudaro: Danutė Rugieniūtė — pirmininkė, Lijana Janušytė — sekretorė, Jonas Kor-

sakas — iždininkas. Kuopą globoja Marija Jankauskienė. Susirinkimus darome kartą per mėnesį, dažniausiai kuopos narių namuose. Diskutuojam Lietuvos įvykius, kartojam ideologiją, rašom temas ir skaitome jas susirinkimuose, be to, ruošiamės įžodžio egzaminams. Kuopos nariai paprastai uoliai dalyvauja Žiemos kursuose ir vasaros stovykloje Dainavoje.

M. J.

Veikia ir Klivlando jaunučiai

Š.m. sausio 20 d. įvyko Klivlando jaunučių ateitininkų susirinkimas. Susirinkime mes išmokome apie šeimyniškumą. Susirinkimo metu pasiskirstėme į būrelius ir mokėmės, kaip gražiai elgtis — pavyzdžiui, bažnyčioje. Prieš susirinkimo pabaigą tėveliams padarėme „meilės atvirutes". Po to sukalbėjome maldą, susitvarkėme ir važiavome namo.

Vasario 17 d. įvyko kitas Klivlando jaunučių susirinkimas. Šiame susirinkime p. Algis Rukšėnas mums papasakojo, kas darosi Lietuvoje šiuo laiku. Po to darėme „laisvės varpus" iš popierinių puodukų, apdengtų aliuminiu popieriumi. Mums padėjo globėjai Vida Švarcienė ir mano tėtis — Marius Laniauskas.

Matas S. Laniauskas

Klivlando jaunučiai at-kai su globėjais: Kristina Alšėniene, Vida Švarciene ir Mariumi Laniausku.

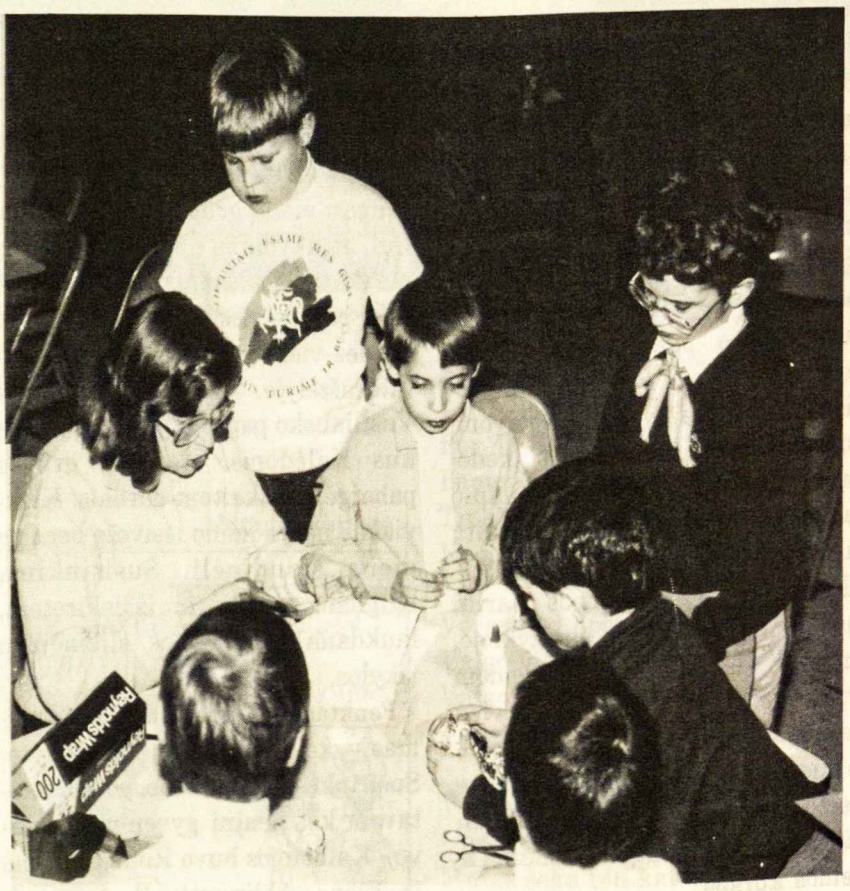

Klivlando jaunieji ateitininkai kruopščiai darbuojasi susirinkimo metu. Su jais globėja V. Švarcienė.

Prez. A. Stulginskio kuopoje

Jau pusė šių mokslo metų pasibaigė, o Prez. A. Stulginskio kuopa (Čikagos priemiesčiuose) veikia tikrai aktyviai. Susirenkame kiekvieną mėnesį, ir mūsų susirinkimai būna labai įdomūs.

Spalio mėn. susirinkimas buvo pas

Prez. A. Stulginskio kuopos nariai smagioje čiuožinėjimo išvykoje.

Liaugaudus. Pradėjome malda, o po to rašėme trumpus rašinėlius kuopos laikraštėliui. Darbą pabaigus, dr. Linas Sidrys mums įdomiai papasakojo apie mediciną Lietuvoje. Visi labai nustebome, išgirdę, kad ten sąlygos tokios blogos. Paskaita mums tikrai paliko didelį įspūdį. Susirinkimo pabaigoje išrašėme kuopos vardą ant marškinėlių, paskiau nudažėme ryškiom spalvom. Susirinkimą užbaigėme sugiedodami „Kaip grįžtančius namo paukščius" — kaip ir kiekvieną kitą susirinkimą.

Lapkričio mėn. kuopos nariai susirinko Glen Ellyn čiuožykloje. Smagiai čiuožinėdami, praleidom dvi valandas, nors kartais „ant visų keturių". Dalyvavo ir Kun. Lipniūno kuopos narių. Paskiau važiavome į restoranuką užkąsti, vienas kitam primindami ateinantį susirinkimą ir Žiemos kursus.

Gruodžio mėnesį kuopa susirinko pas Takščius. Šį kartą kalbėjo seselės Margarita ir Janina. Ses. Margarita pasakojo apie palaimintąjį Jurgį Matulaitį ir jo reikšmę lietuviams. Ses. Janina kalbėjo apie Motiną Mariją Kaupaitę ir rodė skaidres. Vėliau susiskirstėme į dvi grupes: viena grupė rašė laikraštėliui, atsakydama į Romo Moskaičio paruoštus juokingus klausimus — taip pat mėginome sugalvoti pravardes visiems, kurie bus aprašyti laikraštėlyje. Kita grupė su Tomo Vasiliausko pagalba darė šiaudinukus Kalėdoms. Kai abi grupės pabaigė, pasikeitėm darbais. Kiekvienas narys namo išsivežė bent po vieną šiaudinėlį. Susirinkimą baigėme malda ir išsiskirstėm, laukdami ateinančios slidinėjimo iškylos.

Penktadienį, vasario 3 d. susirinkimas vyko pas Viktoriją Žvinakytę. Susirinkę pasimeldėme, po to diskutavom kasdieninį gyvenimą Lietuvoj. Kalbėtojos buvo Rima Sidrienė ir Elena Ablingytė. R. Sidrienė, neseniai buvusi Lietuvoje, pateikė savo mintis apie Lietuvos moteris. Ji pastebėjo, kad ten moterų rolė yra sunkiausia. Jos turi ne tik prižiūrėti namų tvarką ir paruošti maistą, bet taip pat dirbti fabrike ar įstaigoje. El. Ablingytė neseniai atvyko iš Lietuvos. Jos nuomonė buvo tokia pat: moterų darbas Lietuvoje yra labai sunkus. Maisto ir prekių dažnai pritrūksta, reikia laukti ilgose eilėse. Kalbėtojoms pabaigus, buvo klausimų. Tada stojom į darbą. Kiekvienas narys paruošė bent vieną plakatą Vasario Šešioliktosios demonstracijoms Čikagos miesto centre. Susirinkimas baigtas Vyto Pabedinsko sukalbėta malda.

Viktorija Žvinakytė

Pas lipniūniečius

Nors kiekvienais metais darosi vis sunkiau surasti naujų narių, Čikagos moksleivių ateitininkų Kun. A. Lipniūno kuopa dar gyvuoja.

Šiais metais kuopos veikla ypač gyva ir gerai organizuota, nes vadovauja ši valdyba: pirmininkas

Marius Polikaitis, vicepirmininkė Elena Tuskenytė, sekretorė Rasa Putriūtė, iždininkė Krista Šilimaitytė ir korespondentė Gita Gilvydytė, arba — trumpai pasakius — kuopai vadovauja Marius ir jo Mandros Merginos... Valdyba jau kelis kartus posėdžiavo, planuodama smagius, įdomius susirinkimus, kurie tikrai gerai pasisekė.

Metų veikla pradėta tradiciniu „BBQ". Tarp kąsnių ir linksmybių buvo pristatyta valdyba ir nauji nariai, o po to visi lošėme krepšinį ir dalinomės įdomiomis vasaros naujienomis.

Kitame susirinkime Lietuvos gen. konsulas Vaclovas Kleiza kalbėjo apie savo paties patirtį ankstyvoje jaunystėje, kai jis pažino kun. Alfonsą Lipniūną Lietuvoje. Kadangi artėjo Padėkos diena, norėjome prisiminti Čikagos apylinkių neturtingas lietuvių šeimas. Kuopos nariai ruošė sveikinimų atvirutes ir meniškai papuošė kartonines dėžes, kurias vėliau pripildėme maisto produktais.

Nei šaltasis šiaurys, nei piktoji sniego pūga neišgąsdino drąsiųjų lipniūniečių, kurie vieną gruodžio vakarą linksmino ,,marquette-parkiečius" kalėdinėmis giesmėmis. Vienas žinomas 69-tosios gatvės restoranas giesmininkams atsilygino karštais cepelinais! Vakarą baigėme žiūrėdami juokingą kalėdinį filmą, rašydami sveikinimus kitoms kuopoms ir susišildydami karšta kakava.

Kitas didysis mūsų veiklos momentas — tai „Ponckų" balius vasario 24 d. Ateitininkų namuose. Statomajai smagiai operetei smarkiai ruošėsi visi lipniūniečiai, vadovaujant Rasai Poskočimienei. Berepetuodami tvirtai tikėjome sulauksią daug svečių, kurie visi bus pavaišinti ir palinksminti.

Gita Gilvydytė

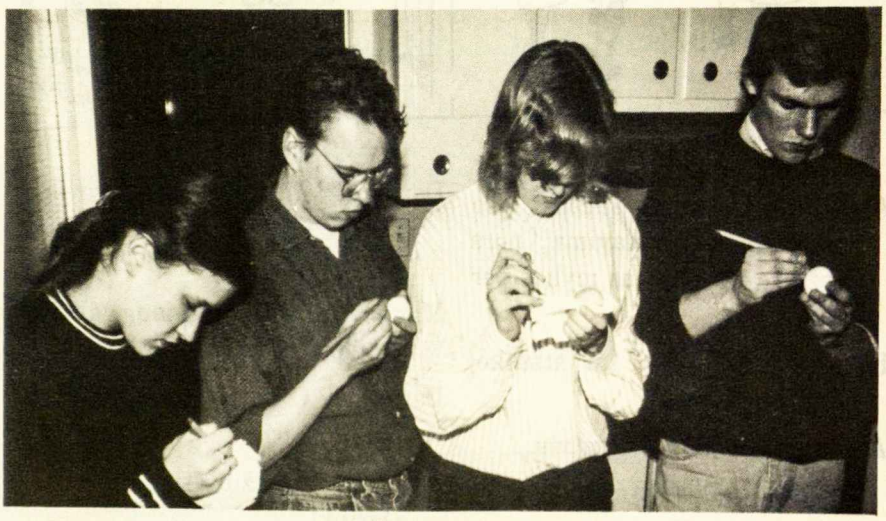

Toronto studentai at-kai dažo margučius. Iš k. Jonė Macijauskaitė, Rimas Prakapas, Indrė Čuplinskaitė ir Paulius.

KREIVOS ŠYPSENOS

Detroito jaunučių kuopos nuotykiai

STORAS VORAS

Per du krūmus, per tris tvoras
Ištempė sau tinklą voras.
Tinkle įsistatęs puodus,
Kepa muses, verda uodus.

Voras turi apetitą,
Valgo vieną, valgo kitą,
Valgo keptą, valgo virtą,
Valgė, valgė, kol apvirto...

Voras stena ir dejuoja,
Uodai pilve smuikais groja.
Musės šoka ten kalvelį,
Oi, kaip skauda, oi kaip gelia...

Daktarėli, gelbėk vorą,
Gydyk jo pilvuką storą! **J. K.**

Vasario 16-tos proga Mildutė Bublytė

Audra: Vakar mano senelis gavo pabaudą už važiavimą, nors važiavo tik penkias mylias per valandą.

Rūta: Tikrai? Kaip tai atsitiko, kur jis važiavo?

Audra: Jis važiavo šaligatviu.

•

Smalsus žmogelis, pamatęs ant kaimyno kaktos žaizdą, klausia:

— Tavo kakta prakirsta, kas atsitiko?

— Nieko. Pats įsikandau.

— Kaip tu galėjai taip aukštai pasiekti?

— Užsilipau ant kėdės!

Dariukas: Mamyte, kodėl tėvelis turi tiek mažai plaukų ant galvos?

Mamytė: Tėvelis labai daug galvoja, jis labai protingas.

Dariukas: O kodėl tu tiek daug plaukų turi, mamyte?

Mamytė: Eik žiūrėti televizijos, Dariuk!

•

Važiuojant...

Ponia: Tiesiog nuostabu žiūrėti, kaip neatsargiai arti važiuoja tas sunkvežimis prieš mane. Jeigu jis staiga sustotų, aš niekaip nespėčiau stabdžio užminti...

Mokykloje

Mūsų mokykloje buvo tokia tvarka: pertraukos metu kieme visuomet reikėdavo vaikščioti po du. Pasivaikščiojimą prižiūrėdavo vis kitas mokytojas. Kartą mokinius prižiūrėjo senyvas lotynų kalbos mokytojas Piliulis. Mūsų klasėje tuo metu buvo 29 mokiniai, o visa klasė turėjo vaikščioti kartu.

Mokytojas pamatė mokinį, einantį vieną, prišoko prie jo ir ėmė bartis:

— Ar nežinai, kad įsakyta vaikščioti po du? Drausmingumą sumažinsiu!

— Atsiprašau, — teisinosi mokinys, — bet mūsų klasėje yra 29 mokiniai...

Mokytojas Piliulis dar labiau supyko:

— Jeigu 28 mokiniai gali vaikščioti tvarkingai po du, kodėl to negali padaryti dvidešimt devintasis? Marš pas direktorių!

•

Apie plaukus

Mamytė: Vidute, kai tu būni negera, man visuomet pražyla vienas plaukas...

Vidutė: Tai tu buvai labai negera, mamyte. Tik pažiūrėk į močiutę, jos visa galva balta!

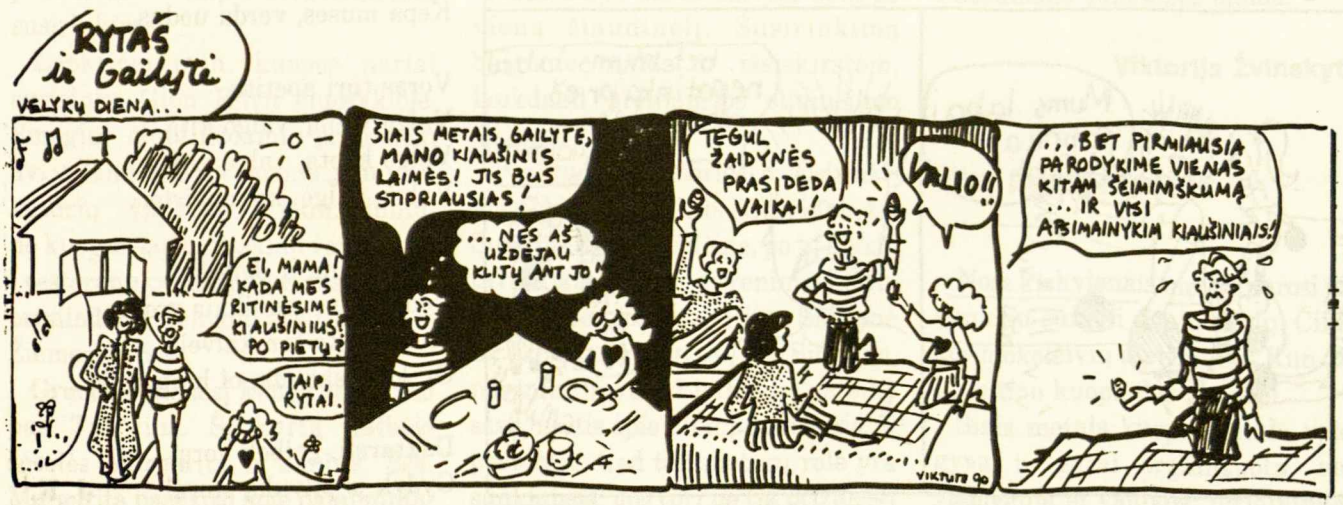

Lituanistikos seminaras

Lituanistikos seminaras — tai yra universiteto lygio kursai lietuvių kalba — įvyks š.m. rugpjūčio 5-18 d. Plano, IL., tik dvi valandos kelio nuo Čikagos. Kanados Lietuvių Bendruomenė jau siūlo stipendijas kursam. Tikimės, kad ir JAV LB panašiai pasielgs. Norintieji daugiau informacijų, prašome skambinti Vidai Kuprytei, tel. (312) 863-0935 arba Laimai Sidrytei-Aleksienei, tel. (312) 733-1981.

Dėkojame

Nuoširdžiai dėkojame Pranui Grušui (Kalifornija), Onai Abromaitienei (Lemontas, IL), Kaziui Pabedinskui, Česlovui Grincevičiui (Čikaga), Petrui ir Jadvygai Gruodžiams (Čikaga), Antanui Masioniui (N.J.) už paaukotus ankstesnių metų ,,Ateities'' žurnalus.

Primename

Kaip jau pereitų metų pabaigoje skelbėme, Lietuvos at-kai jaučia nepaprastą krikščioniškos ir ideologinės literatūros trūkumą. Ypač pageidauja išeivijoje leistų ,,Ateities'' žurnalų. Čia atsiranda gera proga paaukoti, su meile kauptus ir saugotus, žurnalo numerius, kurie jau nebereikalingi (o išmesti tikrai gaila...) Lietuvos ateitininkams.

Nesvarbu, ar tie žurnalo komplektai pilni, ar tik keli numeriai — mums reikalingi visi: iš pavienių numerių, daugiau jų gavę, sudarysime komplektus ir pasiųsime į Lietuvą.

Žurnalus siųskite redaktorės vardu. Jeigu gyvenate Čikagoje ar netolimose apylinkėse, galime ir patys atsiimti, kad nereikėtų siųsti. Tik prašome, kad žurnalai būtų neapdriskę, nesuplėkę...

Atitaisome ir atsiprašome

Praeitame ,,Ateities'' numeryje paraše po nuotrauka 30 psl. yra klaida: I eil. antroji iš k. turi būti Ona Daugirdienė, o ne D. Kazlauskienė.

UŽSIMOKĖKITE PRENUMERATĄ

Dar kartą raginame susimokėti ,,Ateities'' žurnalo prenumeratą ne tik už šiuos, bet ir už praėjusius metus (žinome, kad nevienas yra šios pareigos neatlikęs). Kaina metams 12 dol. JAV ir Kanadoje, kituose kraštuose — 9 dol. Kaip matote, žurnalas jau išeina reguliariai, redakcija nuoširdžiai stengiasi jį tobulinti, bet visos pastangos ir geri norai nueis niekais, jeigu skaitytojai nebus jautrūs būtiniausiems žurnalo reikalams. Administracijos adresas ir smulkesnės informacijos yra priekiniame viršelyje.

ALp(LKA)1786
1990, Nr.2

90.725, 200